

Kedves Olvasó! Kedves Alkotó!

Tisztelettel és szeretettel köszöntelek az Alkotó Őszi számában!

Ifjú koromban gyakorta hallottam, hogy az ősz az elmúlás jele. Ma már hittel vallom, hogy ez az évszak ettől sokkal több. Az ősz a titkok, az átváltozás, a gyarapodás, a megpihenés, az emlékezés, a megújulás, az ÉLET időszaka.

Gondolj csak az őszi betakarításokra, melyek a mindennapi betevőnket adják! Gondolj az őszi bársonyos napsütésre, az „indián nyárra”, az őszi vigaságokra, melyek lelkünket simogatják! Gondolj az új tanévre, mely tudást ad a jövő nemzedékének! Gondolj az ősz ragyogó színpompájára, mely egyhangú komorsággá változik, ám zörgő avarként is védelmet nyújt sok kis élőlénynek! Gondolj a szentekre, kik hitünket erősítik, mert hit nélkül csak céltalan bolyongás az élet! Gondolj a Halottak napjára, amikor imát mondunk, és gyertyát gyújtunk szeretteink sírján!

Ha te is hiszed, hogy az ősz több, mint elmúlás, akkor lapozz bele az Alkotóba, ahol titokra lehetsz, csodákat élhetsz át, emlékezhetsz, tanulhatsz, kalandozhatsz!

Ha te is alkotsz, küldd el alkotásaidat, hogy mások is meglelhessék benne mindazt, amit belerejtettél!

Ám, ha te azt vallod, hogy az ősz nem más, mint az elmúlás évszaka, akkor gondolj Ady Endre szavaira: „Hiába minden, minden csak hangulat; a szív a teremtő, az álom az élet, s az elmúlás az élet célja!”

Izgalmas és hasznos időtöltést kívánok az Alkotó oldalain!

Hermann Marika
Gyóni Géza Irodalmi Kör
www.dabik.hu

Kavicsfestés - Mandrikné Ferge Annamária alkotása

Zsíros-Bokros Mária
gyöngygoblein alkotása

Hermann Marika: Kár...

Őszi könnyet hullat az erdő,
Ködfátyol takarja szemét.
Nedves avarban sün kotorász,
Keresi télre a helyét.

Fa ágán egy vén varjú károg,
Száz telet is megélt talán.
Látott már sok borús világot,
Kár - suttogja rekedt hangján.

Kár, hogy az ember hitetlen,
Nem látja szíve a csodát.
Bármily zord, és sötét e világ,
Istene vigyázza útját.

N. Sebestyén Katalin: „Nyár”-vég

Augusztus idusán vérvörös alkonyokban
a nyár lassan haldoklik.
Esti félhomály csendje körülölel,
s, az életet adó égitest sugarai
lassan búcsút intenek a horizonton.
Fejem felett a légen át sersistergő
szárnycsapásokkal madarak sietősen
fészükbe surrannak,
útjukat csillagfény jelöli.
Éj leple puha takaróval borítja a tájat,
körülöttem minden nyugovóra tér.
Lelkem zaklatottságára sötét bánat ült,
fáradt testem nyugalomért eseng.
Dallamok ütemes hangja szárnyra kél,
éji szélben hegedűszó diadalmasan zeng.
Régmúlt relikviák újraélednek,
nyarakat kergetve, halványodó
emlékeim át menetel a fájó, rezgő
sóhajokkal ötvözött szívfájdalom.

Szedő Tibor: Őszi újság

Lapjain rozsdás levelek betűk helyett,
esőkabátos szél lapozgatja,
hajnali harmat kézírata sorokon,
címlapon őszapó avarcsizmában,
köd fátylába rejtett újság,
erdő friss híreket közöl,
tar ágak menyegzőjének tánca,
lapja alján elmúlás számárfüle,
múlt illata táj kémcsövében,
szeptember ablaka tegnapot szellőztet,
hátlapon fénytündér verse olvasható.

Kelemen Szilvia: Valami elmúlt...

Őszi eső egyenletes kopogása táncba hív,
Melankólikus dallamot mormol el a szív,
Valami elmúlt, valami megmaradt.

A fák rég susogják már, a fagy lassan ideér,
De a lélek reménye hajthatatlan, még élér,
Valami elmúlt, valami megmaradt.

Csendesen egy magányos esőcsepp útra kel,
Arcpír vörös levelén fut végig az ítélet:
Valami elmúlt, valami megmaradt.

Czibere Anita: Ősz kezdetén

Lágyan suhant át a fák között
a szeptemberi szél, s lágyan
billent meg tőle minden levél,
gyengéd üdvözlése ez a közelgő őszenek.

Mely árnyként kering már a fák között,
kik még zöldben tündökölnék, s a
fakoronák még hűsítő, nyugtató
zöldben derülnek.

De hamarosan az őszt rozsdás,
piros, sárga káprázatú színekavalkádja
festetik a földi világ vásznára, mert
a természet a legnagyobb Mester.

Ecsetét saját szívébe mártja,
színeit saját aranyló Fényéből
pompázza, szeretem ilyenkor
az erdőt, a csendet.

A lágyan aludni térő természetet,
szeretem csodálni a szelíden
suttogó fákat, érezni hatalmas
erejét a világnak.

Hallani éneklő imáit a fáknak,
őszi erdők, ember járja...
Nem más ez, mint egy
természetfölötti erő, s az ember
egyszerű, meghitt, szent találkozása.

Szedő Tibor: Lombhullás

igába hajtja fejét az őszt
avart a szél felszántja
csendet keres az elmúlás
kéreg abroncsa a tölgyfán

korhadt perc a föld alatt
múltat faragja a szeptember
lombhullás a szemnek csoda
őszt ruhájába nő a pillanat

nyár vonalát átugorja a lét
természet tompa pulzusa
fényfüggönyön átles az őszt
fenyő lába elé térdel a sár

Cserna Ferenc: Ősz

Színes lett az erdő, színes a zöld mező,
Színt vált a határ is, az újra éledő.
Aludni készülnek fák, bokrok, virágok,
De előbb felveszik a legszebb ruhájuk.

Festő palettáján a szorgos természet
Új színeket kever, vidámat, merészet.
Sárgát, rozsdabarnát, vöröset és fakót,
Szemünknek kedveset, lélek káprázatot!

Oly gyönyörűséges őszenek a pompája,
Bárhon keresheted, nincsen annak párja.
Árnyak kavalkádja, megújuló színek,
Ismételhetetlen, andalító képek.

Ősszel a levelek vándorútra kelnek,
Csak a csupasz ágak maradnak a télnek.
Száras falevelek lepik el a talajt,
Alattuk kis rügyek várják az új tavaszt.

Örök körforgása ez a természetnek,
Egyszer virítanak, másszor elenyésznek.
Ilyennek alkotta egykor a teremtő,
Semmi sem örök, ám semmi sem veszendő!

Soós-Győrffy Katalin Frivolitás fülbevalója

Lengyelné Török Erika:
Szomorú szerda

Szendergésből szomorúan
Szemlélődök szertesztét
Szemerklő szürkeségben
Szöszmötöl a szarkanép.

Szállingózó szítálásban
Szaladgálok, szökkenek,
Szüri, szegény, szuszogóan
Szárasztápot szemezget.

Szagonalnám a százszorszépet,
Szippantgatom szerfelett,
Szeretetem szertefoszlik,
A szimatom elszelelt.

Szomorú és szürke szerda,
Szívszorító szösszenet:
Szikkadt színes szíromlevél
Szórja be a színteret.

Kanizsa József:
Az indián nyár
(a Magyar Kultúra Lovagja)

Sárga levelek
az árulkodó jelek,
hogy jön, jön az ősz,
hátam mögött lépeget...

S mint hangjegyek,
fecskék a dróton ülnek,
nyárbúcsúztató
fecskedalt énekelnek.

Gyümölcs a fán
s jön, lép az Indián nyár,
hideg lesz az este,
duruzsol a kályha már...

Mandrikné Ferge Annamária:
Őszi koszorú

Eliza Wolf: Évszakok

Kertek alatt szél süvít, tépkedi a fákat!
Reggelre tán enyhülni kezd...
S a hajnali csendben, köd lepi el a tájat.
Korán sötétedik! Későn ébred a nap,
Minden jel mutatja, változik az évszak...

Fény hunyorog, ősz mosolyog!
Eljött az Ő ideje,
Dér csókját hinti le az álmos Földre.
Fehér leple alatt, szunyókál a határ,
Elfáradt... hiszen hosszú volt ez a nyár.
Eső koppan az ablakon,
Szomorú a fészkén ülő madár...
Ez, bizony így marad! Sohasem változik...
A négy évszak-testvér, csak itt-ott találkozik...
Hiszen váltják egymást ők, az évszakok,
Ám egy percre megállnak... testvéri ölelésre...
S hálás szívvel búcsúznak: Találkozunk jövőre...!

Nem fáj az elválás, ez a „természetes”
Jó példát mutatnak, és ezzel üzennek
Embernek, állatnak és a természetnek:
Jövőre, ha éltek, mi itt leszünk veletek!
Mert nagyon szeretünk titeket... földi élőlények.

Monda Margit: Indián nyár

Fényes bársony az őszenek csendje,
Mintha elbóbiskolt volna a táj,
A verőfényben megrészegült minden,
És szórta sugarait az indián nyár.

Kicsit megtévedt most a világ,
Tavasszá változott őszi pompa!
De a zöld és sárga falevelekre
Vért éget a nyárnak utolsó csókja.

Lecsorog a vadszőlő rőt indája
A délután aranyszínű sugarában,
S én áhítattal gyönyörködöm
Az őszi erdő bíbor mosolyában.

Kéklő kökény, izzó galagonya,
Érleli őket késői napsugár,
A természet dúsan terített asztala,
Szépsége, békéje, csendje vár.

Ó, csak tartson sokáig még
Bennem e megrészegült pillanat,
És fenéig üríthessem az őszenek
Mámoros ízével töltött poharat!

Lengyelne Török Erika: Levelek tánca

Felhő tornyosul az égen,
virág megbújik a réten.
Lassan vége van a nyárnak,
fecskék, gólyák messze szállnak.

Alig látjuk már a napot,
meleg fénye halványodott,
fázós lett a reggel, este,
felöltözünk pulóverbe.

Őszi szél rázza az ágat,
sűrű eső földet áztat,
kamrában mosolyog az alma,
fa ágát csak levél lakja.

Szivárvány színeit leveti,
zöld levél ruháját megfesti.
Piros, sárga és barna,
őszi körtáncát járja.

Forgószél hátára ülnek,
egyre magasabbra repülnek,
mindegyiknek az a célja,
elsőként felérni a Holdra.

Kergetőznek, versenyeznek,
önfeledten nevetgélnek,
szállnak fel a magas égen
egyre messzebb, egyre feljebb.

A szél, mely utaztatja őket,
csak az esőfelhőkig ér el.
Utasait ott kirakja,
útvonalát másfelé folytatja.

Színes leveleink csak várnak,
az esőfelhőtől átáznak,
súlyukat nem bírja a felleg,
visszaküldi oda, honnan jöttek.

Nem táncolnak, nem dalolnak,
a földön csendben meglapulnak,
színes takaróvá összeállnak,
így az ős csodájává válnak.

Váradi Klára: Színpompás ősz

S. Ferenczi Zsuzsa: Nyárvég

A fecskéfészek régen lakatlan,
sárgába, barnába öltöztek a fák.
Piciny kis kertben, a domboldalon,
egy vén diófa megrázza magát.

A magasban itt-ott felsejlik még a fény,
de álmos már a bujkáló napsugár,
öreg házunk rozszant tetején,
Utolsót kelepel, egy kései gólyapár.

Drotleff Zoltán: Szépasszony-völgy

Egerben, szép asszonyok között,
egy árva vándor csak kóborol,
oly legényest csettint nyelvvel,
s túl nagyot hörpöl a borokból!
Úgy estébe hajlik az idő,
senki sem jó a pincesorból,
bár eped érte sok csinos nő,
ő nem talált ki egy hordóból!

Hermann Marika: Haiku csokor

Szitáló eső
Nyár színeit feloldja,
Elpihen a lét.

Szélhárfa zenél
Tarka ruhát ölt a táj,
Ködfátyol lehull.

Ködfátyol mögött
Felhő zokogja búját
Nyarat sirat ő.

Deák Éva: Őszi gyöngyszem

Aranyló fényben érik a szem,
csorduló édes nektár,
dombokon messze ősz jár,
amíg jó ízűn eszem.

Olümposzi magasságban
mézédes gyöngyként pereg,
mámorító illatokban,
fenséges nedűként csepeg.

Garajzki Istvänné: Őszi levelek

Viki és Gergő lazán felöltözve kirándulni indulnak. Új a kapcsolatuk, alig pár hetes. Még minden érzés friss és mámorosan örjítő. A boldogság kiül a tekintetükre, a szikra látszik a szemükben, a tűz pedig ott lángol a szívükben. De még a mozgásukban is benne van az egymás iránt érzett szerelem, és megfelelni akarás. Ha látná őket valaki, biztosan nem mondana mást. Kézen fogva, egymáshoz simulva sétálnak a domboldalon. Langyos szellő kíséri útjukat, és lebegteti meg időnként Viki haját a kellemes őszi nap-sütésben. Az ösvény egy lombos erdő közepén kanyarog. Boldogan, időnként meg-megállva, egymást megcsókolva haladnak a fejükre hulló szép színes őszi levelek társaságában. A nap fénye átsejlik a már kissé kopaszodó ágak között. Még a szemeiket is zavarja ez az ágak között érdekesen, vibrálva játszadozó fény. Nem is néznek felfelé, hanem inkább egymás tekintetében igyekeznek elveszni. Keveset beszélnek, a másik pusztá jelenléte is örömet jelent számukra. Nem zavarja őket senki, nem forgalmas a helyszín. A kézfogás derékon átkarolássá változik andalgás közben. Újabb ölelés és csók után, mikor még egymással szemben állnak, Viki gyönyörű hosszú fekete hajára egy szép őszi színekkel tarkított tölgylevél hullik. Lassan lebegve érkezett a magasból. Gergő a szemével már egy ideje követte az útját, és picit fordított kedvesén, mert szerette volna, ha az a levél Viki szép hosszú hullámos haján landol. Igazi kontrasztot képez a fekete hajon a zöldes, narancsos, sárgás pirosas árnyalatú színek kavalkádja. Viki a levél után nyúl, de Gergő megfogja a kezét, megállítja. Egymásba fonja ujjait, és megszólal.

- Várj szerelmem! Ne vedd le! Így olyan gyönyörű vagy. Készítek rólad egy képet.

Előkapja mobilját, és a fotót gyorsan elkészíti.

- Nézd kedvesem! Olyan, mintha egy ékszer lenne a hajadban. Kápráztatóan gyönyörű vagy ezzel a színes levéllel.

Viki hosszasan nézi a képet. Tetszik neki a látvány. Majd élénken megszólal.

- Mi lenne, ha gyűjtenénk ilyen szép színes őszi leveleket, és a legszebbel fotóznál le?

- Oké! De van egy ötletem. Csak azokat gyűjthetjük be, amik éppen hullanak. A földről nem szedhetünk.

Viki bólint, és már ugrik is egy gyönyörű színekben pompázó, lebegő példányért. Gergő csókkal jutalmazza a sikeres elkapást, és utána ő ugrik egyet. Most neki sikerül egy szép lilás, barnás árnyalatot megszerezni. Viki csókja a jutalma. Boldogan, vidáman kacarászva ugrándoznak a szebbnél szebb

Imre Anna: A természetben

hulló levelek után, és minden levél után csókolóznak egyet. Még a lágy szellő is segítségükre van, mert néha egy-egy erőteljesebb fuvallatot is beiktat. Olyankor rengeteg levél szitálva hull alá. Alig győzik kapkodni, és elcsókolni a másik jutalmát. Már egész nyalábbal van mindkettőnél, és próbálják belőle kiválasztani a legszebbet. Annyira sok van, és mind nagyon színes. Nem tudnak dönteni. Vikinek eszébe jut valami. Feldobja egyszerre az egészet a magasba, Gergő pedig videót készít a mobiljával. Viki a rengeteg hulló őszi levél alatt mesés látványt nyújt. Sok-sok landol a hajában, de még több hull lebegve köré a földre, ahol már egyébként is vastag az avartakaró. A lány hirtelen ötlettől vezér-

elve belehempergőzik, és Gergőt is maga mellé rántja. Nevetnek, és átölelik egymást. Nekik az ősz ezentúl biztos nem az elmúlásról fog szólni, hanem valami egészen másról. A boldogságról, a vidámságról, a szerelmük kezdetéről. Számukra az őszi levelek a mindent elsöprő, vidám szerelmet jelentik ezentúl.

Deák Éva: Rozsdamarta ereszen

Dagad a felhő, ontja nedűjét az ég,
 vad szél tombol, facsarja, reccsen, tép.
 Szomjazó föld nyeli, mint jó bort
 a vágytengeri szerelem,
 pusztulás csorog a rozsdamarta ereszen.
 Kínok tengere hömpölyög minden esőköpenyen,
 széthúzó erők feszülnek,
 mint haragos égen a sötét színek.
 Vijjogva bújik minden fészeklakó,
 tócsákban áztatja magát az élet.
 Képzelőerő most, a mindenható!
 Megváltást követel a természet rendje,
 míg az eső lemossa tisztára a rosszat,
 a bűnt és a szennyet.

Erdős Sándor: Merengek a parton

Susogó lombok szűrik tisztára,
 a hullámok távoli moráját.
 Sötét víz zúdul parti sziklákra,
 porrá tépi vízárak taraját.

Csendes hang ködébe burkolódzva,
 merengek e néma esthomályban.
 Szép emlékek jönnek elmosódva,
 Békét hozva lelkem templomába.

Turányi Terézia: Csermely a Mátrában

Turányi Terézia

Keskeny Farkas Anikó: Messzi táj... Messzi táj...

Rendfordító elesett élet, az emberiség megbetegedett.
 Virradat csorbán ébreszt, nem szikrázik a Nap mindenható szeme
 Ágyam melege kihűlt, a levegő hosszú köpenye befedett.
 Lépteimben a múltam súlya láncon vontat, a rozsdá leperreg.

Feketém felforrt, sípol, mint az öreg gőzös, ki vasútján sebes.
 Vajon hová vágta a gondolatom, ha nem ér utol téged?
 Lángoló szívem harcol a vágytűzben, szólítgatom a nevedet.
 Messzi táj... messzi táj... hiányod fáj, lelkem zokog, fázik, didereg...

Pánti Anna: Márványfátyol

A szépség és tehetség
 márvány titokba zárva...
 Megérint az alkotó lelkének
 földöntúli finomsága.
 Könnyedségét érzem...
 hosszú percekig
 ámulva nézem:
 milyen lenge
 e márványfátyol!
 Megfoghatatlan,
 Isteni csoda...
 elvarázsol!

Németh Nyiba Sándor:

Súg az idő szava

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Napsugárba botlik az ősz sugallata.
 Leteszi terhét a nyár virgonc imája.
 Korhadt, vén tuskóra ül az idő szava.
 A természet húrján eljátssza dalunkat.

Egy lehulló levél beszökik az ajtón.
 Leül mellém a megtépzott tudatom.
 A sárguló, bölcs táj benéz az ablakon.
 Íratlan szabályt vet a sötét alakom.

Merész a gondolatom, gyáva a tettem.
 Az üledék felrobban aurám felett.
 Múlt vén falain látom, a jövőn keresztül.
 Vad elevent faggat kéjes nyüszítéssel.

A kín árbócára teszem a tenyerem.
 A vitorlába kap a fránya életem.
 Úgy lettem ünnepezt bölcs, hogy bután veszek.
 Az ősz-öreg szekerén lassan sietek.

Nincstelenné váltam, a lelkem bűne fáj.
 A magasról süllyedés a mélyembe váj.
 Az évszakok keveréke létet kiált.
 Az ősz hamuja belém éget új magányt.

Giovanni Strazza: Fátyolos Szűz

Szeles György: Találkozás sok év után

Megölelték egymást könnyes szemekkel,
 Nem voltak telve túlzó szeretettel!
 Csak elszállt az idő és megöregedtek,
 Pille röptű ifúságot már elfelejtettek.
 És azt beszéltek, mi van a gyerekekkel!

Fehér Flóra: Harasztégetés

A faluvégi kis kertben a gyümölcsfák meztelenül állnak. Az egyik ágán, mint összeszorított ököl még lóg egy megfeketedett levél. Tőlük néhány méterre gondosan összegyűjtött falevél kupacok barnállnak. Dél körül jár, magasan fénylik a nap korongja. Már nem melegít. Sehol egy madár, sehol egy ember. Emlékeim rezgésében én itt vagyok. A kihalt táj, mintha várna valamire. Éteri testemben én is váraokozok. Hosszú a csend. Most némán kinyílik a kertajtó. Talicskát tolva egy alak közeledik. A legszélső levélcsomónál megáll. A talicskából újságot vesz ki, összegyűri, a kupac alá dugja. Gyufát gyújt és az újságpapír kilátszó végéhez tartja. Csak a széle gyullad meg, de csak pislákol. Ráfúj a hamvadó papírra. A tűz most feléled, bekap a legszárazabb falevélbe, és gyorsan mindet elégeti. A levelek fekete füsttel küldik lelkület az ég felé. Sorra kerül a többi is. Az utolsóra a kapu melletti farakásból rózsét hoz. A tűz éhesen harap a száraz gallyakba. Kis fahasábok is kerülnek rá. Az égő fa szikrái föl felé törnek, majd kihunynak. A tűzrakó arcát pirosra világítják a magasra nyúló lángok. Vár, amíg a hasábok parázssá válnak. A talicskát mellé húzza. Hosszú élete írott papírjaival egy kis barna bőrönd van benne. Egymás után veszi ki belőle a géppel, kézzel írott, nyomtatott oldalakat, és sorban mindet a tűzre rakja.

Fölé hajolva nézem a lapokat. Az első szerelmes levél. Az érettségi bizonyítvány. Az egyetemi oklevél. Házassági, születési anyakönyvi kivonatok, saját írásai, díszes oklevelek, „szeretlek anyu” ákombákó rajzocskák, halotti bizonyítványok, egy régi munkakönyv. Látom a fényképeket is. Szülők, esküvői képek, gyerekek, unokák, események fotói. A tűz fehér, piros, sárga lánggal, olykor lobogva, olykor lanyhulva mindet elemészt. A bőrönd alján már csak egy fiatal lány fényképe és egy kis piros-fehér-zöld szalag van. Kezébe véve tűnődve nézi őket. Aztán a szalagot a fénykép közepére téve, ezeket is a tűzre teszi. A tűz most nem lángol, csak izzik. A fénykép két oldala maga alá hajlik, és olvadni kezd. A rajta fekvő szalaghoz érve kis fehér lángokra gyullad. Fényük rávillan a lány szemére, homlokára majd végleg kialszik. Fényes hamu marad utána. Üres a barna bőrönd. Alkonyodik, hűvös van. Beburkolva magammal átölelem a harasztégetőt. Ő én vagyok és én vagyok ő, eggyé váltunk. Gereblyével földet kaparok a hamura, és a talicskát kitolom a kertkapun. Az, az ágon felejtett levél, széttárja ujjait, és mint nyitott tenyér elszáll a messzeségbe.

Szabó Ferenc: Színek... Árnyak

Látod a vásznat? Érzed milyen furcsa?
Nézd csak! Ebben az új festményben
Benne rejlik eddigi életem.
Tarka, sötét, világos színek
Száz meg százféle árnyalatban,
Elbújva benne sok-sok fájdalom.

Nézd a vásznat; nem ismerős kicsit?
Hisz rólad is szól, benne élsz te is,
Benne él régi vágy, és a gyűlölet.
Benne él valóság, és egy álom,
Melyből talán sosem ébredünk...
Alszik benne egész életünk...

Látod a képet? Mennyire csalóka.
Játékos színek, s tompa árnyak
Eltakarják előlünk a holnapot.
Látod, mennyi benne a varázslat?
Vad, szeszélyes, csillogó fények
Megcsalnak minden kutató szemet.

Látod? Azért benne él a holnap is...
Ijesztő, de időnk lassan lejár,
Divatjamúlt zenére táncolunk.
Látod? Már nemsokáig játszhatunk,
Mert lassan érkezik már a számla
És ha vége a dalnak távozzunk.

N. Sebestyén Katalin: Körforgás 1

N. Sebestyén Katalin: Elszáll az idő

Csendesen ballagok az alkonyati fényben,
fák sűrűjében szél, s madárdal lengedez.
Őszi, októberi fakuló piros rózsák
szirmaikat hullajtják, jelezvén jó az elmúlás.
Megyek, megyek a lemenő Napot kísérem,
felnézek a vörösbe hajló égi messzeségbe.
Gondolataim a letűnt múltamon,
visszanézek némán, s mélán belefeledkezem
a régmúlt életembe.
Nézem, csak nézem a vörös alkonyatot,
immár csak emlék maradt a régi fiatalságom.
Peregnek a falevelek, peregnek a percek,
órák, évek, s leülök a szomorúfűz mellett.
Megfontoltabb lettem úgy érzem,
békeségre vágyom, s a nyugodt öregségre.
Hajam lassan őszebe fordul, ráncok,
komoly barázdák szántják arcom,
s bölcsességgé gyűltek a bánatok.
Nézem, csak nézem a lassan
lemenő vörös korongot,
látom az égen azt a piros felleget,
emlékeket hordoz, melyet nem feledhetek.
Sötét éj nyomában felvirrad a fénylő reggel,
de egyszer-csak belefolyunk a halhatatlan
Univerzum végtelenségébe.
Az élet a múlttal fogy, az eljövendő évekkel nő,
de az elmúlás-gondolat fényzárójában átérzed
a bekövetkező percet, mikor mindent bevégzel.
Létezés megszűnik számodra; a lélek
tovább él, de az örök szeretet, s emlékezet
életben tartja, hiába száll el az idő.

Figula Csaba: Az Idő pallosa

Peregnek a homokszemek...
„Fut az idő!” szól az ember.
De az Idő másképp látja,
Ő a szikla, s minden más az,
Ami rohan, elrohad.
Majd nyomtalanul elporlad.

Csupán egy dolog van, ami erősebb,
Mit Idő pallosa nem foghat!
Nem sebezhet, nem karcolhat.
A bátor szív, a bátor lélek,
Mi megőriz minden emléket.
Jót és rosszat egyaránt.

Még akkor is, hogyha az fájt!
Így tehát emlékezzél bátran,
S ne légy rest ebben a csatában!
Dacoljál az elmúlással,
Mert az Idő nyerni csak akkor fog,
Ha a múltat eldobod, és földre rogyasz!

Őrizz emléket a régi időkből,
Harcokról és menyegzőkről!
Első csókról, szeretőkről,
Kalandokról, rút időkről.
Mesélj arról, aki már nincsen,
Hogy fennmaradjon, mert így biz' Isten,

Kicsorbul majd az a pallos,
Amit az Idő oly bőszen markol.
Mert az emlék az Öröklét pajzsa,
Mi törhetetlen, ha mindünk azt akarja!
Hisz a jövő tudása a múltban rejtezik,
Vigyázzunk rája, mert másképp elveszik...

Kanizsa József:

A mosolygó Nap

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Hajamra az ősz
ezüstport hintett
ködön át a Nap
rám, rám tekintett

Huncut mosolya
élni biztatott
simogatott és
tovább ballagott...

Imre Anna: Nyugalom

Tilingerné Gerlei Ilona: Kiálts!

Ha úgy érzed,
Hogy fáj és sebzett a szíved,
Ha már reménytelen az életed,
S ha elvesztetted minden kincsedet,
Akkor hangosan kiálts bele a csendbe!

Ha gyengülni érzed hited,
Ha már erőtlen vagy és botladozó a lépted,
Ha gyötör a kétség és a félelem,
S ha eltévedtél lelked útvesztőiben,
Akkor hangosan kiálts bele a csendbe!

De ha Jézusod gyengéden felemel a porból,
Mefogja kezed, s vezet szelíden,
Szótlanul a keskeny ösvényeken,
Akkor kiálts bele a csendbe oly halkán,
Hogy ne hallja más, csak Istened,
S újjászületett alázatos szíved.

Deák Éva: Árnyék és fény

A bölcső melyben születtem
fényvel és árnyékkal övezett.
A nyár világossága, hajnal
pírja várt rám tárt karokkal,
édes pillangó szárnyakkal.
Királynőm kebléből szívtam
magamba a fényt rózsaaágyon.
Míg nem a sötétség fonala
rátekeredett parányi
oroszlán csillagképemre.

Fekete Edit: Elmúlás

A csend vállamra telepedett,
Gondolataim kergetőznek.
Mi lesz ha majd nem leszek?
A semmibe süppedek?
Visszanézek utamon s elmúlt
Perceim kutatom.

Látom, ahogy megszülettem,
Nehezen e földre jöttem.
Érzem, ahogy ölelgetett,
Két karjával védelmezett.
Most is érzem az illatát,
Sejtjeimet átítatták.
Most is látom tekintetét,
Retinámba belevésték.

A boldogság sokszor megérintett.
Mikor anya lettem, a világ oly más lett!
Nagymamaként mindent másképp látok!
Végtelen csodák, véget nem érő álmok!

A perceim egyre csak peregnek!
Hol sietnek, hol elengednek,
Hol magasba felemelnek,
Hol lehúznak esendőnek.

Lassan majd ott állok az út végén,
Borúba burkolt gondolatok küszöbén,
Félve a mástól tétován,
Talán egyenes derékkal és némán.

Németh Nyiba Sándor:

Beszakad a képzelet

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Gyermeki tisztaságot beárnyékolja a bölcs.
A kifakadt tanulságból kiszakad a jövő.
A születés játékot kezd a fránya halállal.
Görnyedt öreg lehajol, ráncos keze tapogat.

Érintés nélkül érzi a múltó idő szelét.
A függönyre színes árnyat vetít a lámpafény.
Megcsiklandozza az alvó gondolatom hevét.
A kúszó este átmászik a redőnyök résén.

Félőn átölel a kételyeim vesztesége.
A kérkedő agyamnak a mindenség semmilyen.
Árva a sóhajom, fáradt a kiélt óhajom.
Beszakad a mesélő képzelet vágyaimtól.

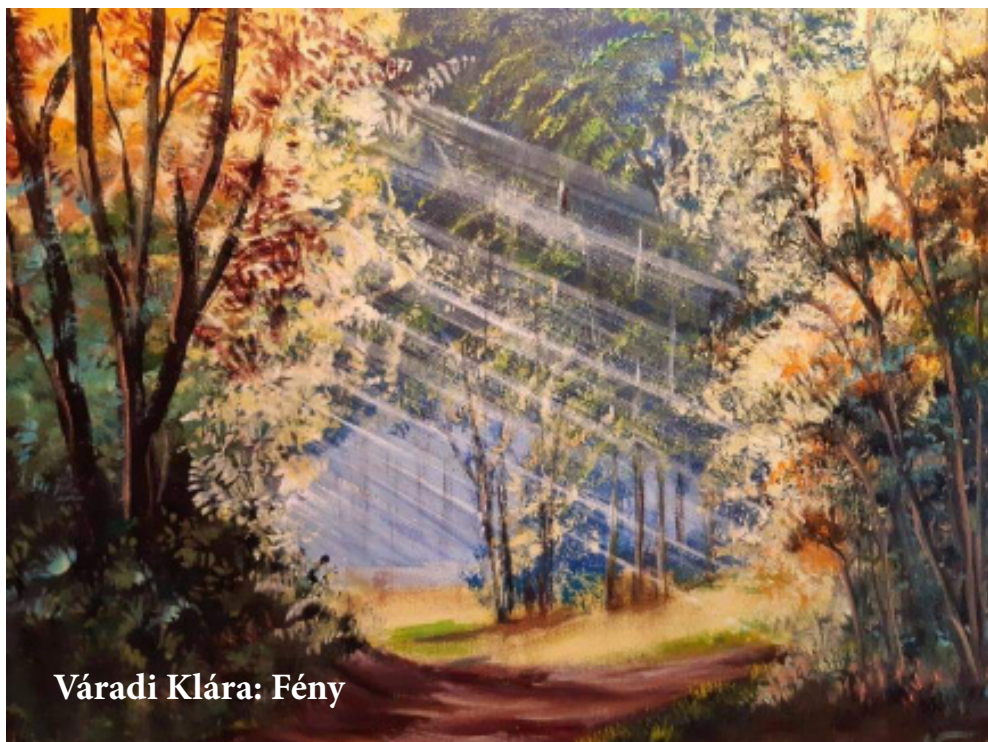
Czibere Anita: Őszi fényben

Őszi fényben fürdik a táj,
 őszi mesél már a világ,
 lágyabb fények szeretgetnek,
 édesebben ölelgetnek.

Simítása édeskésen,
 szív zugához ér szelíden,
 „elmúlása” varázst üzen,
 újjászületésért pihen.

Természetnek örök álma,
 gyönyört hint az őszi tájra,
 benne rejlő szép kikelet,
 gyönyörfényben újjászület.

Őszi fények oly szelídek,
 szeretettel felénk intnek,
 hívogatnak, szívhez érnek,
 elmélyülésünkre kérnek.

Váradi Klára: Fény

Garajszki Istvánné: Őszi levelek

Csak hullnak az őszi levelek,
 élénkülnek az őszi szelek.
 Elsodor majd ide oda,
 míg újra letesz valahova.

Egy őszi levél vagyok a fán,
 ki színét is elvesztette már.
 Mint az a levél, mely elsárgult,
 az élet bennem is halványult.

Olyan vagyok, mint a hulló levél,
 melyet ágától tépett a szél.
 Az élettől elsodort messze,
 már a reményt is végleg vesztve.

Bizonytalanul szálló levél,
 úgy gondolom, hogy ez vagyok én.
 A légüres térben lebegek,
 elhagyott, kit nagyon szeretek.

De őszi tél jön, s újra tavasz,
 Ez jelentne számomra vigaszt.
 És jön majd a friss tavaszi szél,
 az én szívem új életre kél.

Pánti Anna: Ablak a fényre

Köszönet mindenért, ami fájt... ami élt...
 Éltetett... kavargó örvénybe vetett,
 szárnyat adott, majd a mélybe rántott,
 lelkembe vihart kiáltott.
 De volt időm megérteni...
 a törekenység bátorságába kapaszkodni.
 Rövid az élet, nincs időnk rá, hogy haragudjunk,
 hogy sok fájdalmat elraktározzunk.
 A megértés bölcsességére vágyunk!
 Ablakot nyissunk a fénynek,
 vagy ajtót is zárjunk!?
 Hát kioltjuk lángoló... álmodó világunk!?

Mély az emlékezés kútja,
 széles a múlt országútja.
 Mélységébe bámulsz,
 Mit látsz, attól ámulsz,
 Emlékekből csak erre futja!

Rozványi Dávid: Kávémésék: A szobrász és modellje

A szobrász minden napját a téren töltötte. Keze már meggyengült, nem tudta faragni a követ, szeme meghomályosodott, nem látta jól azt a világot, amit egykor ábrázolt, de azt az egy szobrot, ami a téren állt, emlékezetében őrizte. Ez volt az egyetlen műve, ami megmaradt: a többit megvásárolták, elvitték messzi földekre a hírével együtt, de ez az egy szobor az övé volt. Ott ült minden nap a téren és már nem is a szobrot, hanem az embereket figyelte, ahogy a szobrot nézik. Egy nap egy ismerősnek tűnő öregasszony ült mellé. Szótlanul ültek hosszú ideig, mire a szobrász összegyűjtötte a bátorságát és megkérdezte a nőt:

- A szobrot nézi?
- Nem, nem a szobrot.
- Hanem? - kérdezett vissza a szobrász.
- Magamat. Aki egykor voltam.

A szobrász ebben a pillanatban döbrent rá, miért tündek ismerősnek a nő vonásai.

- Örülök, hogy itt van - nézett az asszonyra.
- Én nem - válaszolta a másik. - Gyűlölöm ezt a szobrot.

- Akkor miért jött?
- Kérni akarok valamit. És bármit megadnék érte.
- Ha tudom, teljesítem a kérését.
- Akkor semmisítse meg ezt a szobrot.
- Tessék?? - esett le a szobrász álla.
- Pusztítsa el. Gyűlölöm ezt a szobrot.
- De miért?
- Mert belezárt az időbe. Emlékszem, amikor készítette, még fiatal lány voltam, erős voltam, mert fiatal és csinos... A férfiak a lábam előtt heverték, azt kaphattam meg, akit csak akartam. És akartam. Kivéve magát.
- Igen, közöttünk nem volt semmi sem. A modelljeimmel sohasem kezdtem ki.
- Mással sem. Ne finomkodjunk: nem volt egy férfiszépség, nő közelébe csak akkor kerülhetett, ha valakit megformált. Mégis, sokkal gonoszabb volt, mint a többi férfi.
- Gonoszabb? Ezt nem értem...
- Pedig egyszerű: a többi férfit boldoggá tette a tudat, hogy birtokba vehetik a testemet, ezért uralkodhattam rajtuk. De maga más volt: én csak álltam és ki voltam szolgáltatva annak, hogy mivé formáz engem a kőben. Nem csak birtokolta a testemet és a lelkemet, de uralta is, teljesen

Ozsvárt Gábor alkotása

kiüresített, úgy, mint senki más. Valami új született a kőből a kezei alatt, valami, ami sokkal több, mint én, ami mellett csak egy színtelen és múltó húsdarab voltam.

- Ezért gyűlöli a szobrot?
- Igen. Azon a napon, amikor elkészült a szobor, a rabszolganőjévé váltam. Onnantól senki sem nevezett már a nevemen, csak úgy, mint ennek a kőalaknak a modelljét. Csillogó szemekkel néztek rá és utána csalódottan rám. És elvette a méltóságomat is. Más nő megtud öregedni méltósággal, megszépíti az anyaság, az öregkor előtti utolsó fellobbanás, majd kedves nagymama lesz, de tőlem mindezt elragadta ez a kődarab. Bárki nézett rám, csak ennek a szobornak a vonásait kereste rajtam és sohasem találta meg. Ezért kérem és mindent megadnék érte, hogy megsemmisítse. Az utolsó pár évemben hadd legyek önmagam.
- Ezt nem tehetem meg... Nézze ezt a szobrot. Ez maga a megfaragott szépség, ami túl fog élni minket. Egy nap nem emlékeznek a neveinkre. Jönnek a barbárok és elpusztítják a várost, a lakóit megölik vagy elhajtják, a szobor a romok alatt reked, de tudom, egy nap újra felszínre kerül,

mert a szépség elpusztíthatatlan. És egy nap, amikor már a város emléke is elenyészett és semmit sem tudnak arról, hogy éltünk, a történelmünk-ről, a hőseinkről, csak úgy emlegetnek minket, mint az a boldog kor, amikor ez a szobor készült. Csak maga meg én tudnánk elpusztítani, talán. Talán, mert mi alkottuk.

- Képes lennék... A gyűlölet erőt ad.
 - Akkor tegye meg, nem akadályozom meg - válaszolta a szobrász és magára hagyta a nőt. Hazament, lefeküdt az ágyába és örökre elaludt. A nőnek erőt adott a gyűlölet: amikor egyedül maradt a téren, ledöntötte a szobrot. Az a tér kövén darabjaira tört. Amikor az örök megtalálták a szobor romjait, jelentették a város vezetőinek. Azok utasították őket, hogy vigyék ki a szobor darabjait a városszéli szeméttelre. Évszázadok szennye rakódott rá, egészen addig, amíg a barbárok el nem özönlötték a várost, felgyújtották és lerombolták. Aztán a város nevét is elfelejtették. Több, mint egy évezred telt el, amíg egy nyári zivatar le nem mosta a földet és a szennyet a szoborról, és egy földműves szántás közben rá nem bukkant. Bár a szobor torzó volt, így is megragadta a szépsége. Jó áron eladta egy műkereskedőnek, aki még jobb áron eladta egy múzeumnak. A fej és karok nélküli szobor a múzeum nevezetessége lett, a látogatók mindig megálltak előtte és arra gondoltak, milyen jó lehetett abban a korban élni, amikor ilyen művek születtek. És találgatták, milyen lehetett a szobor arca és hogyan tarthatta a karjait.

Kanizsa József: Gyertyaláng lobog

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Gyertyalángban lobogni látom szemetek fényét.
 Odafönt figyeltek,
 óvjátok a fiú léptét...

Fénnyel ragyog a szeme,
 szívében nagy szeretetet...
 Dobog, dobog a szíve,
 tenyerében tart titeket...

Nagyon nagy az ő szíve,
 oda vagytok bezárva,
 csak fényre, szeretetre
 nyitható ki a zárja...

Gyertyalángban lobogni,
 égni látom szemetek,
 s e csodás fényből tudom,
 hogy örökké szerettek...

N. Sebestyén Katalin: Emlékek láncán

Megkövült élet, itt békesség, nyugalom,
 tengernyi fájdalom, óceányi virág,
 holtakon átívelő sóhajok hídja.
 Némaság az úr, e helyet mély tisztelet övez.
 Most fagyos szél futkos a kőrengeteg között,
 milliónyi mécses lángol:
 szél borzolja haját.
 Megkövülten állok e márványkő előtt,
 nézem e díszes emelvényt;
 kérdezem: miért?
 Válasz nincsen, nem jöhet,
 hisz lépteid felett már nem én öröködöm!
 Amerre nézek fagyott krizantém,
 lábaimon mázsás béklyó,
 moccanni sem enged, de lám
 egy kismadár nekem integet.
 Gyöngyzáporom között kereslek,
 de kövekbe zárva az emlékek némasága.
 Hiába várlak nap-nap után,
 szívemben hurrikán tombol,
 hisz tehetetlen az ember.
 Karácsony táján a szív meghasad,
 hiányzol kimondhatatlanul.
 A szív vihara lélekhullámmá lecsitult,
 elnémulni sohasem tud.
 Angyali lényed, szeretett emléked
 örökkön örökké, lelkünk mélyén honol.

Drotleff Zoltán:
Mindenszentek, halottak napja

Szívünk, lelkünk tágra tárva,
 állunk csendben, némán várva,
 nincs bennünk már dal és trilla,
 jéggyöngyöt hord minden pilla.

Ég és föld most összehajlik,
 kedves Istennek, mi zajlik,
 leszáll ma a csillagos ég,
 minden gyertyában csillag ég.

Szeretet van minden lényben,
 angyalok szállnak a fényben,
 hírül hozzák, hogy az égben,
 szeretteink dicsőségben...

Oly örömmel néznek miránk,
 feledjük hát minden vitánk,
 ne legyen ma semmi hibánk,
 szeretetből, ez kis szilánk.

Jaj, Istenem szép virágok,
 mik sírokat borítjátok,
 búcsút némán elsírjátok,
 illatotok az imátok.

Ám ez illat nagyon zsenge,
 mire Istenhez fölmenne,
 elillanna csöpp ereje,
 Urunk semmit sem érezne.

Urunknak jó illat, imánk,
 szeretettel figyel miránk,
 imádkozó ember virág,
 illatától jobb e világ.

Kulcsold hát imára kezed,
 égre nézzen sokszor szemed,
 ez oly kedves Istenednek,
 így teljék el mindenszentek.

Halottaknak gyújts világot,
 hozz sírjukra szép virágot,
 tiszteld az ott nyugvó testet,
 hisz' sok évig élt ő veled.

Turányi Terézia:
Temetői fények, a halottak napján

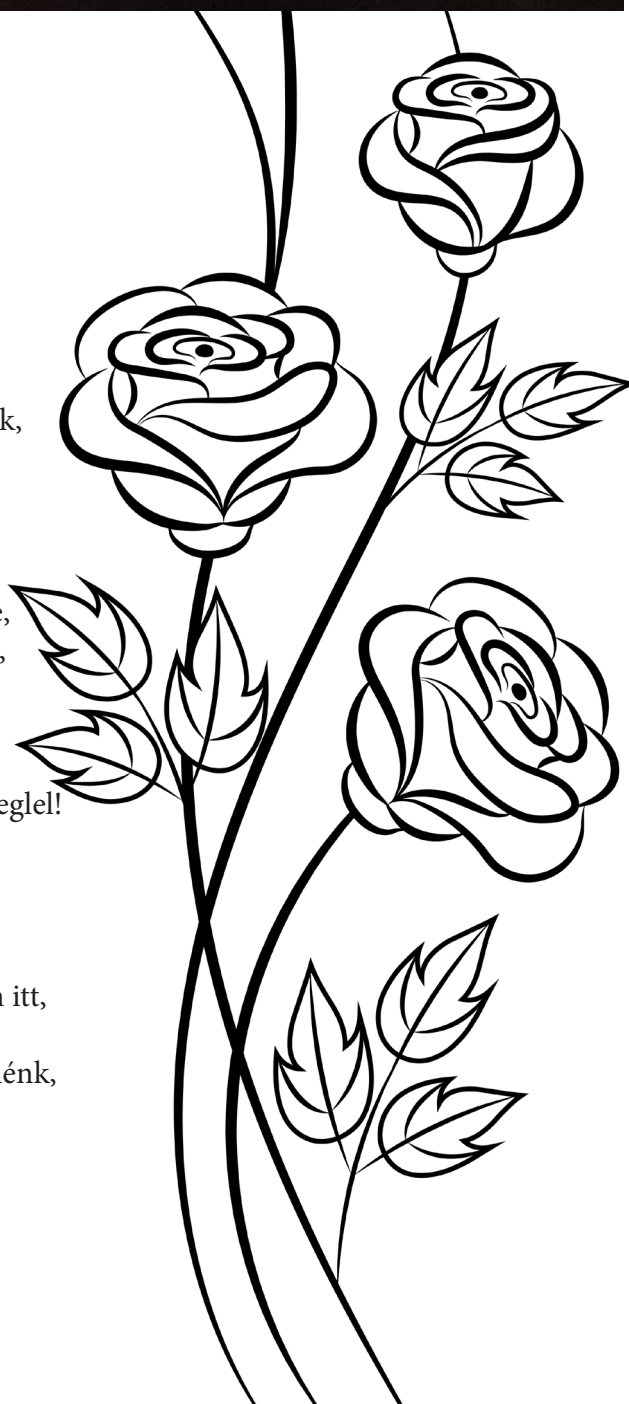
Felszakadnak az emlékek,
 keserűek s nagyon szépek,
 felsejlik egy elmúlt élet,
 eszedbe jut saját véged.

Mert mindnyájan ide jutunk,
 kegyetlenül elporladunk,
 tenni ellene nem tudunk,
 véget ér e földi utunk.

Hisszük, ezzel nincsen vége,
 jön létünknek szép regénye,
 mely bárkinek lehet része,
 csak életét szépen élje.

Higgyél ember! Remény meglel!
 Szíved teljék szeretettel!
 Kössél békét Isteneddel!
 Megbékélsz az életeddel.

Urunk rejtve, csendben van itt,
 ily napokkal bölcsen tanít,
 ha mindezt komolyan vennénk,
 életünket megmentenénk.

Orosz Zoltánné: Szerettem volna...

Szerettem volna megköszönni,
 Hogy ebbe az életbe kellett megszületni.
 Szerettem volna megköszönni,
 Hogy lehet szépen élni.
 Szerettem volna megköszönni,
 Hogy a szív szavával lehet gyógyítani.

Sok dolog a távolba tűnt,
 Megannyi kép a porba merült.
 Mint virágok elszáradt szirma,
 Tűntek el a lehetőségek, tova...

Ketyeg az óra, telik az idő,
 A múltból pillanatok alatt vált a jövő.
 Megszorítanám a kezét a jótét angyalnak,
 Hogy legyen időm köszönetet mondani,
 A szerető családomnak...

Hálás szívvel, s emlékező lélekkel,
 Itt-ott szerzett sebekkel,
 Megköszönni a földi hazát,
 S bejárni őseink kitaposott nyomát...

N. Sebestyén Katalin: Tűzmadár

S. Ferenczi Zsuzsa: Félelem

Mit gondolhatnak olykor az emberek?
 Tán rám van írva: én balek vagyok,
 Mért velem történik, s nem velük,
 átverés, hazugság, s annyi sok mocsok?

Megosztottam már annyiszor,
 szétszórtam köztük az életem.
 Mit adjak még,
 s hányszor fog rámtelepenni a félelem?

Alulról jöttem remegni szebb jövőt,
 a jelen tarisznyája már üres.
 Hajlongani a hatalom előtt,
 akkor is, ha a hajam már deres?

Én is álmodtam gyermekeimnek,
 egész fajtámnak jobb jövőt,
 rájöttem már, álmodni minek?
 Ágyamnál éjjel a gond áll csak őrt.

Tanulnom kéne, búsulni kár,
 csalni, hazudni, mindezt röhögve,
 volna vagyonom, barátok köre,
 de az is lehet, így élni fáj.

Az ember a bőréből kibújni nem tud,
 nyomorog, számol, majd újra nyomorog,
 de talán éjjelente, ha csendes a ház,
 a lelke mélyén még valami moccanog.

Imre Anna: A vén halász

Sári Kati: Visszataszító

N. Sebőstyén Katalin: Vizesés

Kórház, traumatológia. Bár dél felé jár az idő, még ilyenkor is rengetegen várakoznak. A váróterem padokkal és székekkel teli, mégis alig van szabad ülőhely. Nyílik az 1-es rendelő ajtaja és a nővérkét pillanatok alatt embergyűrű veszi körül. Én is gyorsan odasietek. Ha már a beutalót vagy a TAJ-kártyát sikerül a kezébe nyomni, akkor reménykedhetünk, hogy előbb-utóbb sorra kerülünk.

Kortyolok egyet a magammal hozott ásványvizes flakomból, aztán olvasnivalót veszek elő. Felrakom a szemüvegemet, de rövid idő múlva meggondolom magam. Á, mégsem olvasok. Inkább figyelem az embereket. Néhányan szóba elegyednek a mellettük ülővel. Jól esik érdeklődést mímelve rövid időn belül a saját balesetükről, sérülésükről beszélni. Valaki méltatlankodva fordul hozzátartozója felé: Meddig kell még várnom? Már fél tíz óta itt ülök! Más csatlakozik hozzá és történeteket mesél a hosszú várakozásról és következményeiről. Neve hallatán itt is, ott is feláll egy-egy beteg és állapotától függően botra támaszkodva, bicegve vagy kísérőjébe kapaszkodva igyekszik oda, ahová szólították.

Egyszer csak megakad a szemem egy tolókoksin. Benne szinte elveszik egy madárcsontú, apró néni. Egykedvűen néz maga elé, látszik rajta, hogy beletörődött sorsába. Lesz ami lesz, egyszer majd csak sorra kerülök – ez tükröződik ráncos arcán, testtartásán. Hirtelen jön egy betegszállító. Gyors mozdulattal épp elém gördíti a kétkerekűt.

Bocsánat, beteget hoztunk aranyos, félretolom – ennyit mond a néninek, aki hálásan néz rá. Végre valaki szól hozzá. - Köszönöm szépen! – rebegi. Figyelem őt. Látszik rajta, hogy szomorú, megszerve járhat gondolatban. Egyszer csak észreveszem, hogy szeméből könny csorog, kézfejevel törli le.

Facsarodik a szívem, megszólítom:

- Egyedül tetszik lenni? - lassan fordul felém. Lehetséges, hogy valaki megszólította?

- Behoztak a mentők, mert elestem és nagyon megütöttem magam. Nézze! – s vékony nyári ruhája ujját felhúzza mutatja a vállát. Most veszem csak észre, hogy a homlokán is van egy dudor.

- Hogy történt? – érdeklődöm.

- Nem olyan vészes, gyakran megesik ez velem. Egyszer csak megszedülök, s már kész a baj.

- Elkísérte valaki?

- Nem szoktak – válaszolja. Behoznak a mentők, a betegszállító meg visszavisz az otthonba valamikor délután. Vacsorára általában visszaérek.

Lapos retiküljét elnézve megkérdezem: Van enni-innivalója?

- Nincs, de kibírom.

- Nem szomjas? – tudakolom elképedve.

- Á, nem, már megszoktam.

- Hogy-hogy egyedül van? – nem tudom magamban tartani a kérdést. Ilyenkor nem értesítik valamelyik hozzátartozóját hogy kísérje el?

- Tudja kedves, egyedül vagyok. A lányom már meghalt. Rákban. Az unokáim meg nem ismernek engem. Amíg a házamban laktam, néha megtaláltak, főleg ha pénz kellett nekik. De mióta otthonban vagyok, már idejét sem tudom mikor láttam őket utoljára. Amikor bekerültem, megjelentek az örökség miatt. Először tanyán laktunk, később költöztünk be a faluba. Két uram volt. Az elsőtől volt a lányom, neki született két fia. Már dédunokáim is vannak, de még nem láttam őket. Az első uramtól elváltam, mert gyakran megvert. A második uram meg ivott. Meg is halt. Elitta a máját. Amíg bírtam magam, műveltem a kis kertemet. Megtermett abban minden. Meg virágaim is voltak. A házacskámat is rendben tudtam tartani. De tudja, amikor leestem lábról, nem volt aki gondomat viselje, bevittek az otthonba.

Aztán mesél a régi időkről, amikor szüretelni járt, meg amikor cséplés volt kint a tanyán, a nagy disznótóri összejövetelekről, azokról az időkről, amikor hajnalban kellett beállni a sorba, hogy jusson kenyér.

Többen rosszállóan néznek ránk. Valaki halkan odaszól: - Hallgattassa már el, egyre hangosabban beszél! Ez itt nem egy kocsmá, hanem rendelő!

Eszemben sincs elhallgattatni. Látszik rajta az

öröm, hogy végre valakinek mesélhet. Egészen felélénkül. Ömlik belőle a szó, s tényleg megfelelkezik magáról, beszéde valóban hangosabb a kelleténél. Ki tudja, mikor hallgatták meg őt utoljára? Régi kedves és fájdalmas emlékek jönnek elő. Lassan kirajzolódik előttem nehéz, keservekkel teli élete. Aztán szólítanak. Ha kijövök, veszek neki enni- és innivalót – fut át az agyamon. Bent a rendelőben megszólal az egyik asszisztens:

- Végre elhallgatott a néni! Annyira hangosan beszélt, hogy már úgy volt, kimegyek és rászólok!

- Ezt csinálják sokszor! Behozza őket a mentő, aztán meg sajnáltatják magukat! – teszi hozzá a számítógépnél ülő hölgy.

Megkapom a térembe a második gyulladáscsökkentő injekciót, s már kint is vagyok a váróban. Szememmel keresem a nénit, de sehol sem látom. Miért nem vásároltam be neki előbb? – gondolom

sajnálkozva. Megvárni nem tudom, hát indulok. A kórház előtt épp a kerékpárom zárjával bíbelődöm, mikor egy férfi megszólít:

- Elég visszataszító volt nem?

- Micsoda? – kérdezek vissza.

- Hát az az öregasszony. Be nem állt a szája és olyan hangosan beszélt, hogy mindenki hallotta az élettörténetét. Ki kíváncsi rá? Egyesek nem tudnak viselkedni!

- Tudja én úgy gondolom, hogy a visszataszító dolgok nem itt kezdődnek! – válaszoltam visszafogott indulattal, és faképnél hagytam.

Imre Anna: Csendélet rózsával

Szabó Ferenc: A fény

Simogat és átölel,
Mint az álmos tavaszi szél,
Kérdezni kár, úgysem felel,
Hallgat, csak némán mesél.

Jól vigyázz, mert neked ront,
És teleszórhat sárral,
Majd lemossa rólad a bűnt,
És átkarol egy táncra.

Itt van ő, ezt hirdeti
Sok szeszélyes pillanat,
Szépen szoborba önti
A bennünk alvó vágyakat.

Örökké él, meg sosem áll,
Körbefon minden szépet,
Érintése néha fáj,
Bőrbe bélyeget éget.

Benne rejtőzik, benne él
A szép szivárvány összes színe,
Néha eltűnik, de ne félj
Úgyis megtalál, s átölel.

Régóta éltető remény,
Nélküle halott a múlt, a jövő
És nem lenne emberi lény,
Mert sötétben keringne a föld.

Pánti Anna: Kőből szabadulva...

Agyag, fa, márvány vagy fémek,
Mindegy - ha benne van a lélek...
Le kell hántani a felesleget,
Sok rárakódott „földet, eget” !
S ott a két világot összekötő EMBER.
Még nem tud felállni... még nem mer,
Fiatal „márványtestét” megkötözve tartja
A fájdalom béklyója, vagy a szégyen súlya?!
Mégis, diadalmas minden porcikája,
A szépséget szikrázza e rohanó világra!

Monda Margit: Fény és árnyék

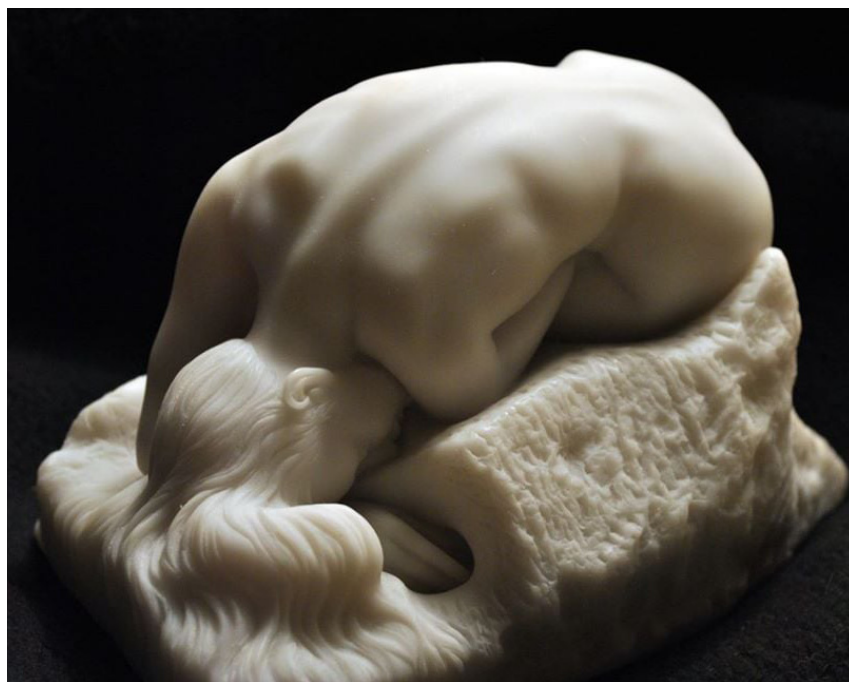
A fénybe néztem és elvakított,
Nem láttam mást csak a sugarakat,
Pedig körötte van a végtelen élet,
De csak azt láttam, ahogy ragyog a nap.

Könnyem kicsordult, végig folyt arcomon,
Égették szemeim a fénysugarak,
Néztem a napkorong csodás ragyogását,
S ott a fényen túl megláttam önmagamat.

Izzó gömbként járta az útját,
Szórta éltető sugarát fentről a nap,
Jótékony fényében bódultan lubickolt
Minden, mi élt és élni akart.

Ne nézz a napba, mert elvakít fénye,
Nem látunk, csak kusza körvonalat,
Homályos szemünk torz képet lát csak,
Beccsap bennünket ez a pár pillanat.

Ne vágyj a fényre, mert könnyen megéghetsz,
Hamuvá lehetsz egy pillanat alatt,
Tanulj az árnyékos oldalon járni,
Hiszen a fény az te vagy magad!

François-Auguste-René Rodin: Danaida
című alkotása ihlette Pánti Anna versét

**Kosztolányi Ági: Őszi hangulat,
pontozott technika**

**Dr. Török György:
Kenyérdagasztás**

Későn jöttél...
Surran a sóhaj az ajtóreszen át.
Látom anyám arcát sápadt, reszket,
Szíve zakatol vadul, s egy fájdalmas
könnycsepp
Talán az utolsó - a tésztába hull.

Azóta - ennek sok-sok éve -
Magamra kéne találni végre!
A mai nap se került semmibe nekem,
És naponta eladom csapongó életem.

Ideje lenne felébredni már!
Tavaszmom elszállt és szövik a nyár.
Őszig van idő - tenni,
Legalább törlessz míg lehet!
Ki tudja?
Talán a tél örökre eltemet...?!

Kis Ferencné Elő Marika: A mi rigónk

Dalos kedvű édesanyám sokszor elénekelte:
„Eresz alatt fészkel a fecske.”
Idén nálunk egészen más már a történet,
Eresz alatt rigó fészkel helyette.

Összeszed az udvarunkból mindenféle kacatot,
Lámpa fölött építi a barátságos hajlékot.
Megéhezik, odamegy a kutya tájához,
És az ebünk orra előtt jól belakmároz.

Ahonnán a kutya iszik, ő is ott kortyol,
S mivel úgyis „kéznél” van, hát nagyot lubickol.
A kertünkben gilisztát, meg bogarat vadász,
Háziállat lett ő is, nem erdei madár.

Az élet így mindent megold: nem vagy bezárva,
Helyedbe jön a természet sok-sok csodája.
Minden másként történik már, mint volt valaha.
A múlt lesz a történelem, a jelen meg csoda.

**Aradi Manyi munkái:
Szeretet négyzetek**

Ezen 50x50 cm-es horgolt „szeretet” négyzetekből Cso-
bán Erika szervezésben, gyermektakarók készülnek a
gyermekotthonok kicsiny lakói részére.
Minden kis maradék fonalat felhasználunk, ezzel is
óvjuk környezetünket, és sok-sok örömet kapunk, és
adunk.

Szűcs Erika Katalin: A kagyló

Bár augusztus utolsó hete van, de még ontja melegét a nyár. Anyuci és a két gyerkőce nagy élvezettel használ ki minden percet. A nagyobbacska fiú örömmel merül a víz alá és rakja a bébi csónakjába a különböző méretű kagylókat. A picike pedig önfeledten hajigálja vissza a kis élőlényeket a tóba.

- Kicsim, ne dobáld ki, hazavisszük! – dorgálta finoman az édesanya.

- Kinek hol is a hazája? – jut eszembe a jelenet láttán.

A kicsi még ösztönösen tudja, hogy a kagylónak a tó a hazája. A nagyobbik gyermek már birtokolni akar.

- Hol az anyai szív, ahol az Isten szeretete és tisztelete lakik? - merül fel bennem a kérdés.

Hol is kezdődik a haza és a természet szeretete? Ott a szíved legmélyén. Miért is fedjük be birtoklási vágygal?

**Kosztolányi Ági: Ősz színei
pontozott technika**

**Zsíros-Bokros Mária:
kalocsai terítő**

Baloghné Domokos Ilona: Szeretet fagyri

Napi vásárlásom során mindig elmegyek egy fagyizó előtt. Sajnos luxus lett a süti is, a fagyri is nyugdíjasként, pedig ledolgoztam 44 évet.

Egy nagyon füledt, forró napon azt mondtam magamnak: fagyizni fogok, nem érdekel az ára, nehogy már ennyit se... Nem az utcán fogom elfogyasztani, – határoztam el. Nehezen is ment volna a hőségben, szatyrokkal a kezemben. A cukrászda belső helyisége légkondicionált, hűvös, kellemes hely volt.

Kicsit feszengve kértem az egy gombóc fagyit helyben fogyasztásra. Meglepetésemre végtelenül kedvesen, mosolyogva szolgált ki a fiatal eladónő. Az egy gombóc nagyon bőven lett mérve, sőt még egy fél gombóc is rákerült csak úgy...

Mosollyal, de könnyeimet nyelve köszöntem meg. Ilyen jól még nem esett életemben az édesség.

Szégyelltem is magam, amiért belém rögzült a rossz tapasztalatok miatt, hogy minden elromlott a világban. Nincs szeretet, együttérzés, udvariasság, kedvesség, csak durvaság, érzéketlenség, anyagiasság. Pedig hinni kell benne és észre kell venni a kipusztíthatatlan emberi jóságot.

Rádöbben az ember, hogy az ilyen helyzetekben nem keltenek az előítéletek, a sztereotípiák, mert az élet megcáfolja őket – szerencsére.

Hajdók Zsóka:
Lányok, mondjátok meg nekem

Gyerekkori játék:

„Tüzet viszek, ne lássátok,
Ha látjátok lányok, kiég a ruhátok!”
„Beültettem kiskertemet a tavasszal...”

Hol van már az a tavasz,
mikor lágy szellő repítette vidám dalunk,
s minden alkonyatkor
a pitypangos rét volt az otthonunk?
Hol van az a tavasz,
mikor végig az útmenti fákon pirult a cseresznye,
s jött az őr mérgesen,
mi eliszkoltunk, dugig megrakott kebellet?

Zsíros-Bokros Mária túfestése

Váradi Klára: Őszi eső

Hol van az a nyár,
mikor prettyegve szállt a brige,
s kitört ablaküveg csörrent,
mi iszkoltunk izibe?
Hol van az a nyár,
mikor szakadt cipőnk pihent a sarokba'
s meztelen talpunk alatt
roppant a harmatos gomba?
Hol van az az ősz,
mikor hamvas szilvát magoztunk éjfélig,
s fortyogó üst mellett álmodoztunk:
Istenem, ki fogja majd a kezem először megkérni?
Hol van az az ősz,
mikor arcunkba csapott a hideg eső,
mikor remegve csókolt
egy fiú a kapunk előtt?

Hol van az a tél,
mikor siklott velünk a szánkó a Nagydomb oldalán,
s nevetve köptük az útra
a napraforgó héját?

Hol van az a tél, lányok, mondjátok meg nekem!
Hol van az a tavasz, a nyár, az ősz, a tél?
Mert én mindig azt keresem.

Rozványi Dávid: A fekete bőrkabát (Boldogságbolt 3.)

A nő átvette a kávékat és az egyiket a férfinak adta:

- Hány cukorral kéred?

- Kettővel. Tudod, hogy amióta nem vagy velem, mindig hárommal iszom, legalább ennyi jó legyen abban, hogy nem vagyunk együtt. De közben szeretném, hogy még egyszer mellettem legyél, hogy reggel együtt főzzük a kávékat és rám szólj, hogy ne igyam olyan édesen. Szeretném újra két cukorral inni a kávékat.

- Talán... - válaszolt a nő, s ebben a befejezetlen mondatban minden benne volt. A remény, hogy igen, de a racionális nem is.

- Hány éve is ismerjük egymást? Talán nyolc... Annyi mindent megéltünk együtt.

- És annyi mindent nem.

- Igen, azt nem. És semmi olyasmit - bólintott a férfi.

- Nem rontottuk el. Nem akartalak elveszíteni.

- Talán én sem akartam. Én sem akartam elrontani - bólintott a férfi, de inkább témát váltott: Emlékszem, amikor beléptél a kocsmába, tudtam, hogy része leszel az életemnek.

- Egy kocsmába... Évek óta először mentem el otthonról és amilyen szerencsém volt, pont beléd akadtam.

- A fekete bőrkabátodban...

- Igen - mosolyodott el a nő. - A fekete bőrkabátomban, amit annyira szerettem. És amit leidejtelenztél - csücsörítette el a száját.

- Mert idéjlen is volt.

- Mennem kell - nézett a nő az órájára. Ha gondolod, a kocsimig még elszívhatunk egy cigit.

- Tudod, hogy van.

- Tudom - mosolyodott el a nő. - Még akkor is, ha lekésnéd a vonatodat.

- Jól ismeresz - bólintott a férfi.

Lassan lépdelték, de egyszer csak megérkeztek a kocsihoz.

- Indulnom kell... - nézett körbe a nő.

- Tudom. De köszönöm, hogy találkoztunk.

- Jó volt kicsit beszélgetni. De mielőtt elmennék, mutatnék valamit - behajolt a kocsihoz és kicsit matalott.

Egy fekete bőrkabátot vett elő.

- Most kaptam. És - egy mélybíbor sálát vett elő - ezzel együtt, hogy néz ki?

- Gyönyörű vagy... Olyan nőies.

- Igen. Én is nőnek érzem magamat benne.

- Legfeljebb húsz évesnek nézel ki ebben.

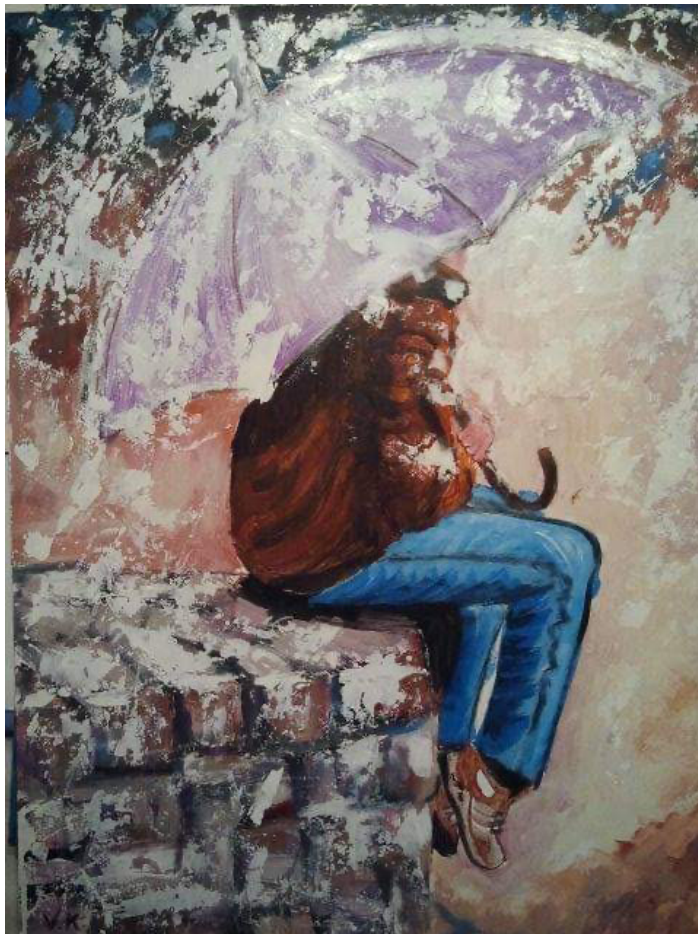
- Mindig túlzol! Te mindig szebbnek látsz, mint a valóságban.

- Na jó... - helyesbített a férfi. - Ha a lelkesedésemet levonjuk, akkor maximum 21.

- Őrüdt! - nevetett fel a nő. - Vigyázz magadra!

- Te is! - ült be a nő a kocsihoz és elindult.

A férfi még sokáig nézett utána. És tudta, hogy a nő új fekete bőrkabátja olyan válasz volt, amire jobb nem feltenni a kérdést. Talán nem is érdemes, mert a kérdéseknél fontosabb a válasz.

Erdős Sándor: Lekéstem a buszt

Dobogó szívvel lépek le a Buszváró peronjáról és elindulok a folyó felé. Nem régen helyezkedtem el a munkahelyemen és képes voltam elaludni. A busz persze elment már. Lelki szemeim előtt már le is pereg, ahogy a főnököm az az arrogáns néember rám ripakodik.

- Ki van rúgva, maga tehetetlen szotty! - vöröslő arcát eltorzítja a düh. – Takarodjon a szemem elől! Meggyorsítom a lépteim, ahogy ez a látomás átfut az agyam már úgymint zaklatott tekervényein. Stop-polással nem is próbálkozom. Itt az Isten háta mögötti kis zsákfaluban még mindig felkiáltanak az utca porától szutykos pulyák. -Autó! Autó! Ha néha-néha erre jár egy-egy.

Szegény falu, szegény emberekkel tömve. Munka sehol. Szerencsésnek érezhetem magam, hogy én dolgozó ember lettem. Igazi híresség a faluban! Most meg. - Na, szedd a lábad!-nógamat magam, bár esélytelen vállalkozás gyalog húsz kilométert megtenni a városig egy óra alatt.

Már a töltésen kaptatok fel, mikor Józsi bátyámat veszem észre a töltés tetején.

- Adj Isten, Jóska bátyám! - üdvözlöm az öreget. Őt tartják, a falu bolondjának ki cél nélkül kóborol egész nap.

- Szervusz, Sándor - köszön és hamiskásan csillogó ráncok keresztezte szemével rám sandít. - Jösztel nézni a békák reggeli örömtáncát, amit a pirkadatnak adnak? - kérdi somolyogva.

- Hagyja már kend a tréfát, nagy bajban vagyok - válaszoltam ingerülten.

- Oszt mi nagy a baj? Leszakadt a pitvarajtó oszt kiszaladt rajt a tej? - tolja fel a kalapját a feje búbjára az öreg.

- Ne viccújjon velem mán, Józsi bácsi - mondtam és már indultam volna tovább sietve.

- Mondd már gyerek, mi a baj? - kérdezte és az utamba állt. Tudott, mert nagy darab egészséges ember volt.

- Lekéstem a buszt - mondtam neki szégyenkezve - elkések a munkából és kipenderítenek. Nem lesz munka, nem lesz pénz sem - mondtam és ismét indultam volna tovább.

- Aha - mondta. - Ez a baj? Fiam, az a baj, ha nem kel fel a nap. Az a baj, ha nem szül az asszony. Az a baj, ha beteg lészel. Ez egy probléma, amit meg kell oldani - mondta.

- Azt tenném. Sietek - válaszoltam türelmetlenül.

- Gyalog? - böffentette. - Ebédezeni odaérsz - erre megfordult és a vízpart felé indulva faképnél hagyott.

Néztem utána és azon gondolkodtam, hogy tényleg bolond-e az öreg, vagy csak másként látja a világot, mint én. Másként számolja az időt. Más dolgokat tart fontosnak.

Elindultam a töltésen a város felé. A reggeli derengésen át felsejlett a templom tornya. Emlékek toltak fel bennem a gyerekkoromból. Itt futkostunk egész nap mezítláb a kavicsokon és szóttuk az álmaink hálóját. Űrhajós, hajóskapitány leszek. Mondtuk egymásnak és hittünk is benne, hogy így lesz. Hősök váltak ezekből a szutykos kis lurkókból? Nem. Szegény, a létezésért küzdő testekké váltak. Mi veszett el? Mi hiányzott? Nekem vajon mi hiányzik? Mi hajt előre, mivé válok? Lett munkám, de a jövőkép félelemmel tölt el. Olvastam valaha egy könyvet, már nem emlékszem melyik népről. A falusi iskola tanítója - nekünk gyerekeknek Juli néni, másnak Juliska - adta a kezembe.

Azok az emberek beletörődtek a létük kerete szabta határok sérthetlenségébe. A hitük segítette az életük elviselését. Engem mi segít? Már nincs hitem sem. Elveszett.

Kissé lelassította lépteimet a sok feltoluló emlék. Már Józsi bátyám körvonala is eltűnt a párában.

Mint a múlt szelleme, olybá tűnt az alakjának emléke.

Itt születtem és valószínűleg itt is ér a kaszás csontkeze. Mint anyám ölében úgy éreztem magam ebben a kis faluban, melynek meghittségét magam mögött akarom hagyni. Itt hagyni a kényelmes punnyadságot egy számomra ismeretlen vad világ sodrásáért.

- Azok az idegen népek - dörögtem a bajuszom alatt. - Nekik van igazuk. Nekik van erős hitük, hogy tett-telességgé tudják váltani.

Elnéztem a folyó párában úszó tükrét, azután mélyen a gondolataimba merülve elindultam hazafelé.

Gál Mihály alkotása: Apajpusztán 2019-ben a Guinness által hitelesített világrekord, pusztá huszas

Balogh Zsuzsa: Magyaroknak lenni

Kárpátok ölen folyók futnak,
Magyar nyelven csodák szólnak.
Magyar tájon dolgos kezek,
Mennyi kincset teremtenek.

Kötelez az édes szó,
Lehet bármi csábító.
Édes hazám, édesanyám,
Származásom nem tagadnám.

Kötelez a vérünk,
Itt vagyunk otthon, ameddig élünk.
Bármerre is járunk, mindig haza vágyunk,
Igaz otthonra sehol nem találunk.

Itt léptünk először országunk földjére,
Itt szóltunk első szót szülők örömére.
Láthatja mindenki milyen szép a hazánk,
Itt etetett magyar kenyérral először Anyánk.

Magyar dalon, magyar tájon,
Magyarnak lenni a legszebb álom.
Búzamezőn kalász selyme,
Erdő mélyén vadak verme.

A sok gyümölcs, fákon ringó,
Anyanyelvünk muzsikaszó.
Dombok oldalán szőlő érik,
Lépteink nyomát Édesanyák féltik.

Közös a hazánk, közös az Istenünk,
Közösen kulcsoljuk imára a kezünk.
Együtt, egy irányba, egymásért dolgozunk,
Magyarország a mi hazánk, a mi otthonunk!

Pánti Anna: Számvetés

Nem kell búcsúzni álmainktól,
nem kell félni a vágyainktól!
Mikor szívünkre árny terül,
segítő kéz mindig kerül.
Sok a jó ember... kiderül.
Vihart álmodók, fényt vivők,
lélek emelők, emlékezők...
én ígérem és fogadom,
hogy értetek dalolom dalom!
S a Gondviselő kezével
a vállunkon, a lelkünkben
hagyott lélek - lábnyomon
haladjunk tovább,
a kijelölt úton!

Váradi Klára: Színpompás ős

Monda Margit: Őszi kép

Ősz húrja rezdül a lombokon,
Bús melódiát játszik a szél,
Ragyogó színekben vibrál a lomb,
Halkan dúdol a hulló falevél.

Ősz húrja játszik a szívemen,
Lágyan megpendít egy dallamot,
Melyet veled hallgattunk egykor,
Amit egy régi tavasz ott hagyott.

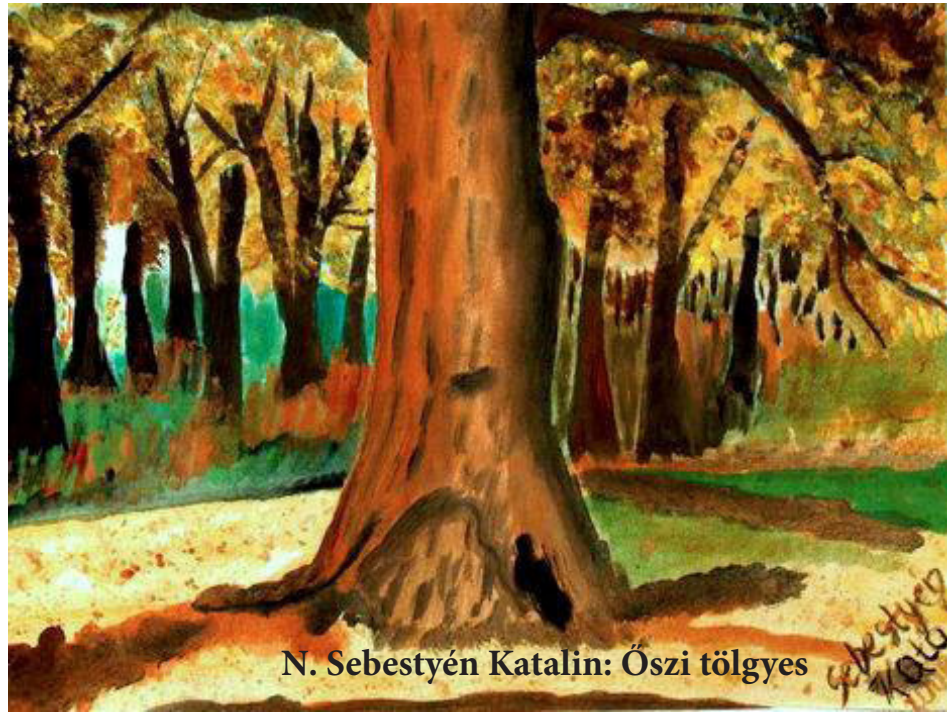
Ősz csókja hevíti a hajnalt,
Szelídebben szeret már a napsugár,
Kurtábbak lesznek lassan a nappalok,
Már az alkony is korábban jár.

Ősz tüze parázslík bennem,
De lelkemen nyitok egy ablakot,
Parányi szikrák jótékony tüzénél,
Kigyúlnak bennem a csillagok.

Ősz könnye pereg az avaron,
Szürkére mossa a rőt levelet,
Elsiratja a távozó nyarat,
És köszönti a hűvös mosolyú telet.

Ősz könnye sirat egy érzést,
Mi megbújik a vén fák alatt,
Mi ott szunnyad az élő anyagban,
És ragyogó bájával magával ragad.

Ősz húrja elpattan csendben,
Elhalkul félúton a dallam,
Elhamvad lassan csók és tűz,
De a tavasz ott szunnyad az avarban.

N. Sebestyén Katalin: Őszi tölgyes

Cserna Ferenc: A zene hatalma

Sírt a hegedű, hallgatott a kürt,
Hárfa feszes húrja meg-megpendült,
Fuvola lágy hangján sűgött feléd,
Lelked bús sóhaját vitte a szél.

Leteper, s felemel, szárnyal veled,
Zokoghatsz, nevethetsz, itt a helyed.
Muzsika hangja szól ős-éltetón,
Egyszerre mélyben, vagy fenn, hegytetón.

Világ bármely részét bejárhatod,
Nem számít merre van az otthonod,
Bölcsődtől sírodig zenében élsz,
Amíg a dalt hallod, addig remélsz!

Turányi Terézia: Szarvasbögés a Mátrában

**Drotleff Zoltán:
Vers vagyok...**

Istenem! Ha zene volnék!
Határokon átívelnék,
minden szívre rátalálnék...
Ám sajnos csupán vers vagyok,
aki csak magyarul ragyog!
Idegen földön meghalok...

Orosz Zoltánné: Elsárgult érzelmek között

Bólogatnak a fák, szinte integetnek az őszi szélben, a fűzfa ágai a földig nyúlnak, a sárga leveleket messze sodorja... A nyár egy szempillantás alatt ért véget, s egy reggelre beköszöntött a búskomor idő.

Megannyi szép emlékekkel a lelkemben én is útnak indulok, de sok fájdalom is kavargog legbelül. Az eső kopogása a busz ablakán eszembe juttatja, hogy nem csak a fák lombjai, de az érzelmeim is megsárgultak. Hozzám is kellene egy hatalmas szél, ami felkapná a sok keserű pillanat nyomát, s eltüntetné végleg. Tulajdonképpen ez a kedvenc évszakom. Imádom a sokszínűségét, még a hűvösset is, s főleg az esőt, megnyugtató a koppanások... De most valahogy semmi sem jó... Csak azt érzem, hogy menekülnöm kellene, de lassan már magam sem tudom, ki vagy mi elől pontosan...

Merengésemből a buszsofőr zökkent ki. Egészen a végállomásig sikerült elutaznom, a tervezett állomás helyett. Lemondóan legyintek, s elköszönök... Valahogy mindegy... Egy darabig hagyom, hogy az eső áztassa a bőröm, majd kinyitom ernyőmet. Most legalább van időm átgondolni mindazt, amit ez idáig csak elhessegettem magamtól. Tulajdonképpen minden jó, azaz jó lehetne, de valahogy, valami megkopott bennem az évek terhe alatt. Elvesztettem azt a fényt, azt a motivációt, ami újra feldobhatna, egy kicsit színesebbé tehetné megszürkült életemet. Soha nem voltam vakmerő, bátor, nem voltak kirohanásaim, vad tettek, semmi. Csak sodródtam az árral. Igazi szolgálékkal éltem a mindennapokat. Pedig oly jó volna akár csak táncolni az esőben, hangosan énekelni végig az utcán, behemperegni az őszszegereblyézett falevelekbe. Lazábbnak lenni... De oly sok görcsöt akaszt ránk ez a mostani világ. Jártamban-keltemben hasonló elgyötört arcokkal találkozom: Van aki a kutyáját húzza maga után mogorva arckifejezéssel, van aki a gyermekével játssza el a közönyt. Mi lett velünk, mi tette ezt? Hirtelen felkapom a fejem, mert egy szórólapos fiatalember keresztezi az utam. Megállít és néz, nézi a semmit, majd a szemeimet, amiket kisírtam, s rám mosolyog. Ő legalább mosolyog. Hirtelen érzem, hogy a kezem után nyúl, majd hosszasan fogja, picit megszorítja, és utamra enged. A meglepettségtől a lábaim sorrendjét is elfelejtem, már magam sem tudom hova igyekszem.

Behúzódok egy kávézó teraszára s szétnyitva a tenyerem egy jegyet látok benne. Egy új, fiatal szintársulat lép ma este színpadra, s meglepetés-szerűen osztanak jegyeket a járókelőknél... Ez a fiatalember is színész, mert a társulatuk fényképe szerepel a jegyen... Öröömöm óriási, s mintha a felhőket is elfújta volna a szél, a vastag pamacsok közül előbukkant a nap is. Már csak a kellemes őszi illatot érzem, s ahova igyekeztem, teljesen kiverem a fejemből. Már nem fontos, sohasem volt fontos.

Újra otthonomba érve a szekrényben kutakodom, mit is vehetnék fel a koraesti előadásra. Oly régen kellett ilyenén gondolkodnom, s most úgy választok, hogy teljesen az aktuális hangulatom döntson: Bordó! Mint a legszebb falevél, mi aláhullik, s végső nyugalma a meleg avartakaró. Lágú, bújós, puha anyag, s magam lepődök meg leginkább, milyen jólesik beleburkolózni. Majd leveszem, az ágyra terítem, estig pihenni hagyom. Az erkélyre kilépve mindent ezerszer színesebbnek látok, a kis írógépemre tekintek, ami már jó ideje ott porosodik az asztalon. Belülről jövő készítés tör rám. Sorra töltöm meg a lapokat, és észre se veszem mennyire elszaladt a nap. Sietősen a fürdőszobába indulok, ahol forró vízzel keltem életre átfagyott porcikáimat. Izgatott vagyok, mint egy elsőbálozó tini. Az öltözködést még sietősre fogom, de a sminkelésnél mindenre marad idő. A megsomorodott barázdák a szám körül mintha kisimulnának. Érzem, most valahogy minden másabb. Taxit hívok... s indulok. Soha nem voltam ennyire határozott. Mennem kell, csak ez hajt. A színház mesészen fest díszfénye ölelésében. Kint, és bent az előtérben is nagy tömeg gyűlt már össze. Amint belépek az ajtón ismerős szempárral találkozom... Közelebb érve hozzám, elégedetten mosolyog. A jegyemet kéri, és lágú hangján közli melyik páholyban foglalhatom el a helyemet. Csodálkozom, hogy két szék fogad, de vajon ki foglal helyet ma este mellettem? Az előadás hamarosan kezdetét veszi, sötétségbe burkolódik a színtér. Ekkor halk motozásra leszek figyelmes... A mozgása ismerős, a keze lágú vonása, majd a mosolya is... Ő ma nem a színpadon játszik. Ma mellém kapott szerepet a sorstól... Bízom benne, hogy az őszi szél nem sodorja el mellőlem!

„A múlt emlék, a jövő titok, a jelen ajándék”

Németh Sándor: Emlékezés kedvenc tanáromra

1958-ban, amikor általános iskolai tanulmányaimat befejeztem, szüleim gimnáziumba írtak. Tudtam, hogy más lesz a tanítási módszer, mint eddig volt. Engem is meglepett ahogy a tanáraink hozzánk álltak. Már nem gyerekként kezeltek, hanem „kis” felnőttként. Legnagyobb meglepetést a magyar tanárom okozta pozitív irányba.

Katika, (mármint a feleségem) amikor elkészül egy-egy versével az első kritikusa vagyok. Az adott versét végig olvasva, ha valami változtatás szükségét érzem, mindig megjegyzem: „Csík Pali bácsi ezt másképp fejtené ki.”

De ki is volt Csík Pali bácsi?

Egy olyan tanár, aki azzal kezdte első osztályban a tanítást, hogy bemutatkozott és azt mondta: „No most ismerkedjünk!” Mindenkit kifaggatott honnan jött, miért ezt a gimnáziumot választotta, mik a tervei, van-e valami hobbija. Ezzel telt el az első hét, s nemcsak ő ismerte meg így az osztályt, hanem mi is egymást.

Óráin nemcsak a magyar nyelv és irodalom szeretetét próbálta belénk plántálni, hanem az irodalmon keresztül az életre igyekezett nevelni minket. Megtanított arra, hogy találjuk meg a versekben, novellákban, majd a regényekben a lényeges mondanivalót. Nem volt kötelező az ő véleményét elfogadni, lehetett önálló észrevételünk, és ha azt megindokoltuk, akkor elfogadta. Nem Ő volt az osztályfőnökünk, de ha az osztálynak, vagy valamelyik tanulónak gondja, problémája akadt, bizalommal fordulhattunk hozzá, iránymutatását, tanácsait igyekeztünk megfogadni.

Később jöttünk rá, hogy miből adódtak a különös irodalmi elemzései, mivel Ő volt annak az utolsó évfolyamnak a tagja, akik egyszerre két egyetemre járhattak. Az ELTE-n magyar és valamilyen más szakot tanult, míg a Színháztudományi Főiskolán dramaturgiai szakon végzett. Ez a különleges látásmód nemcsak az iskolában, hanem az életben is mélyen belénk ivódott. Jó pedagógiai módszerét a felső vezetés is meglátta és ezért a második év végén megyei tanulmányi felügyelőnek nevezték ki, bánatunkra. Az élet különös ajándéka volt, hogy az érettségin Ő volt a vizsgabizottság elnöke az osztályunknál. Sokat segített, ha valaki elakadt, vagy rossz úton indult, azt a helyes irányba igyekezett terelni.

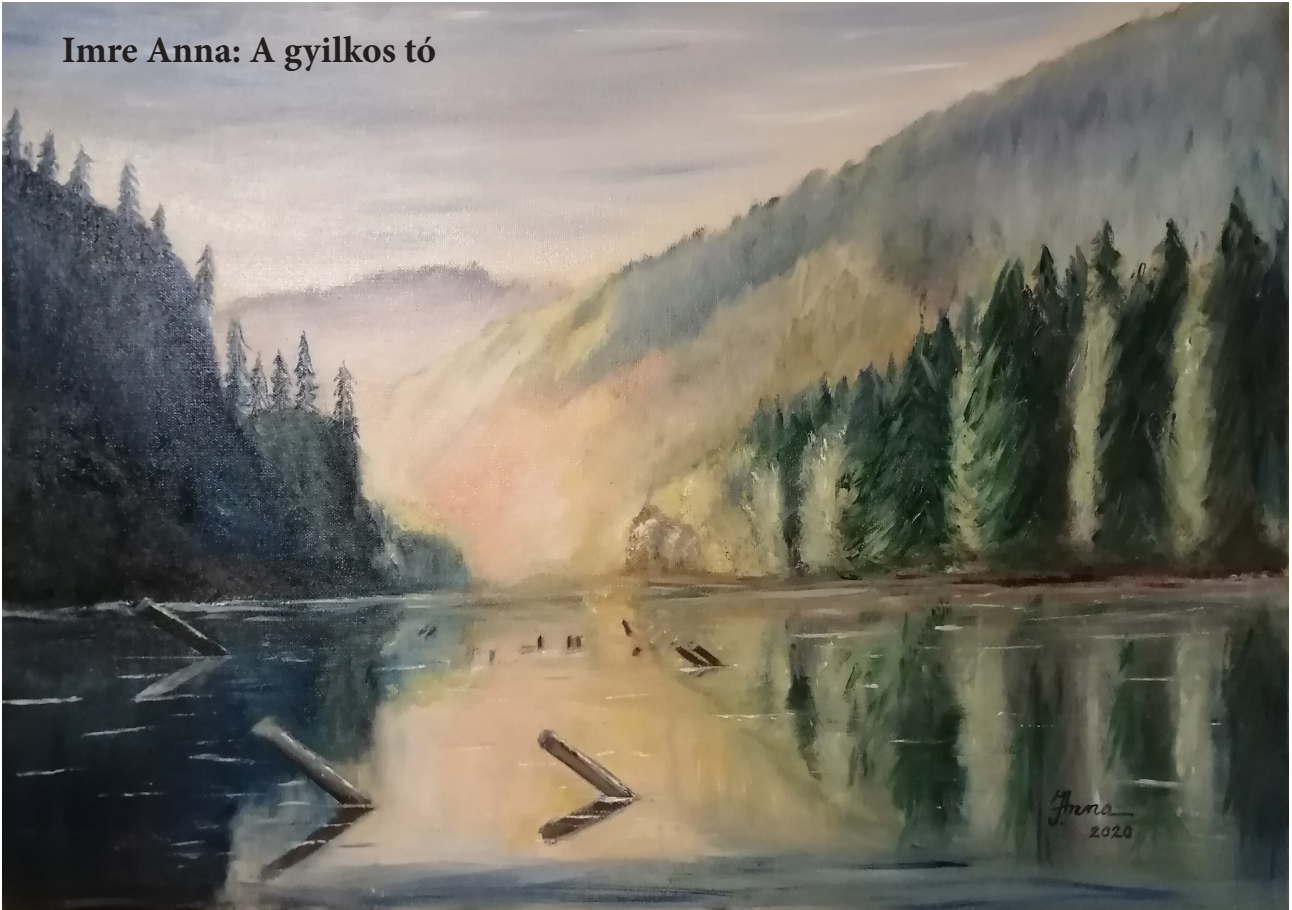
Tanításai a mai napig elkísérnek és feleségemnek, Katikának „hiába áll égnék a haja szála”, amikor Pali bácsira hivatkozom, de természetesen átgondolja az ilyen irányú tanácsaimat, és sok esetben meg is fogadja.

Az irodalomhoz való hozzáállásomat mélyen meghatározta a tanár úr egyénisége és útmutatásai. A mai napig kristálytisztán emlékszem szavaira. Bár rövid ideig tanított bennünket mégis, ma már tudom, hogy Ő volt az „igazi” Pedagógus.

Gál Mihály: A legendás 424-es gőzmozdonyunk, amely a párizsi világkiállításon aranyérmes lett

Imre Anna: A gyilkos tó

Mártonné T.: Erdélyi kirándulás (Emlékek, élmények, gondolatok)

Az erdélyi Baróton jártunk,
Sok-sok jó emberrel találkoztunk.
Első volt közülük Gyurikánk, aki
Elmondott mindent az utunk során.

Sokat tanulhattunk tőle,
Azt hiszem főleg az emberséget.
Bemutatott nekünk olyan embereket,
Aki visszavitte minket a történelembe.

Ízes beszéttükkel, szeretetükkel,
Kísérték utunk nagy-nagy nagy törődéssel.
A várak és a templomok áhítata,
Elkápráztatott bennünket minden nap.

Jártunk a Sütő család házában,
Láthattuk a festett bútorokat is.
A régi-régi tárgyakat, fotókat és
A festett kazettákat a templomban.

Láttuk a Gyilkos tó vizét, ahol
E...Anna kezét megkérte F...Zoli.
Csodálatos pillanat részesei lehettünk,
Amit pezsgő koccintással megünnepeltünk.

Majd jött a mesebeli Békás-szoros,
Ahol a sziklák úgy állnak, mint a szobrok.
A patak mellett haladva lassan,
Egy mesében éreztük magunkat.

És este jött a szülinap,
Együtt ünnepeltünk Marissal.
Szerencsére zene és műsor is volt,
L... Anti húzta a talpalávalót.

Rengeteg élménnyel gazdagodva,
A sok-sok látnivalót elraktározva,
Mesélünk majd családunknak,
Szeretettel visszagondolva Barótra.

„Itt van az ősz, itt van újra,
S szép, mint mindig, énekiem.
Tudja isten, hogy mi okból
Szeretem? de szeretem.”

Részlet Petőfi Sándor: Itt van az ősz, itt van újra című verséből

Mandrik Olívia: Őszi fa
(só liszt gyurma őszi formákkal díszítve)

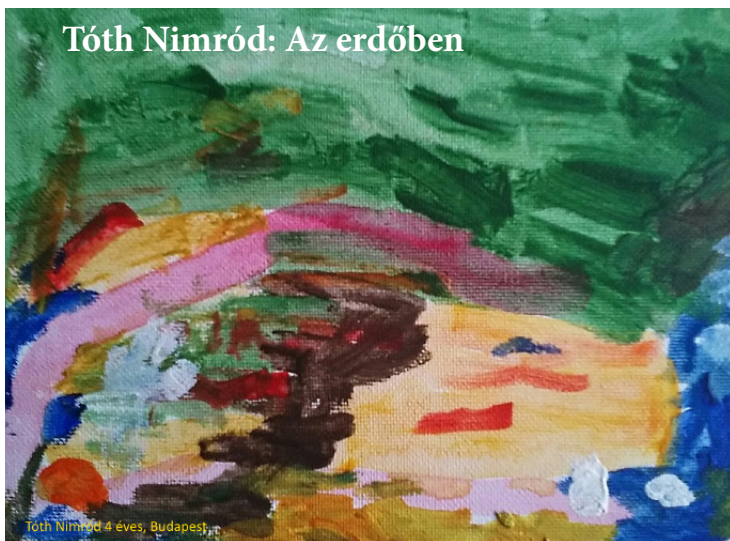

Tóth Eleonóra: Évszakok

Őszi levelek

Müller lányok alkotása

Tóth Nimród: Az erdőben

Müller Enikő

Müller Enikő
munkája
(10 éves)

Müller Dóra
munkája
(12 éves)

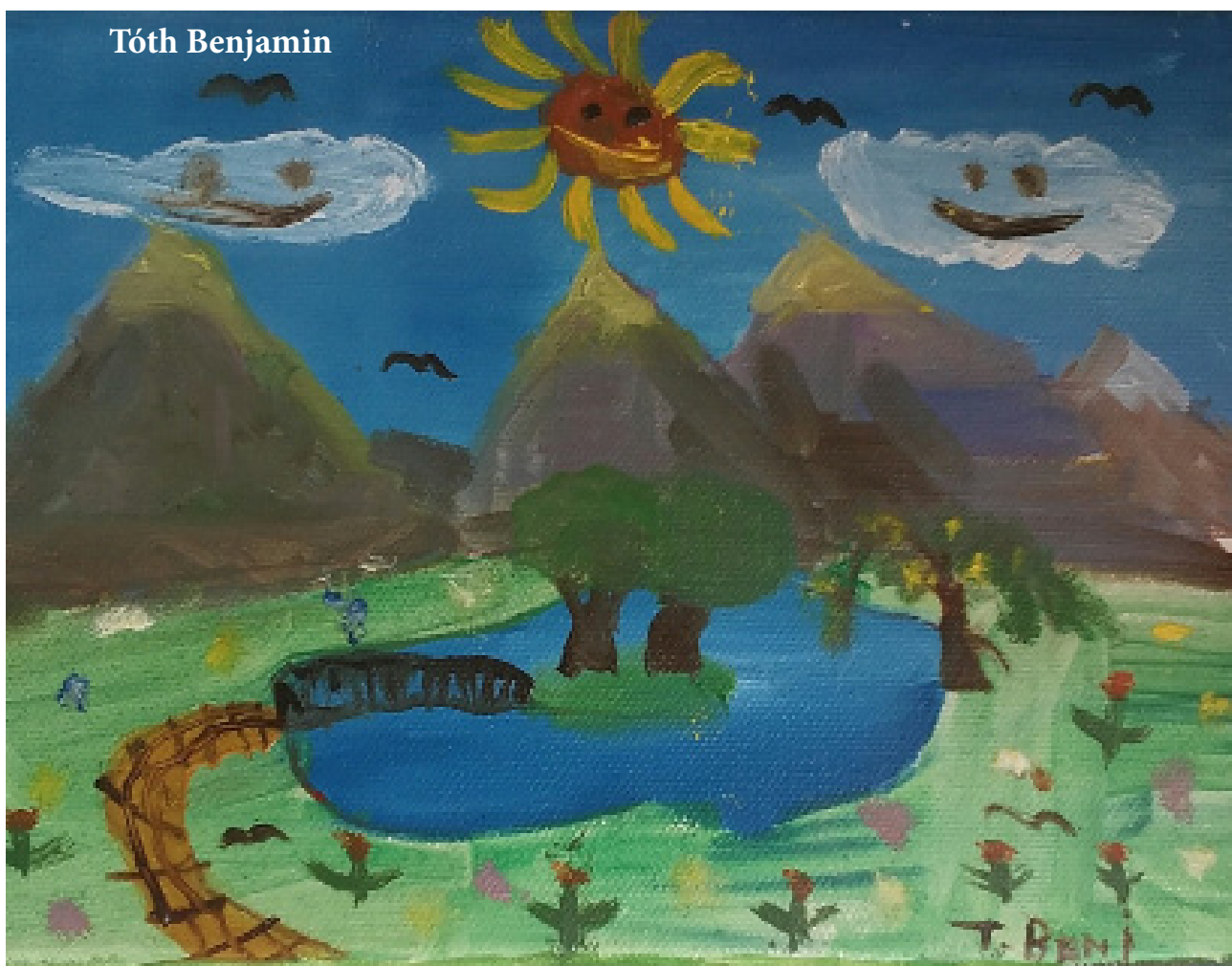

Müller Kitti
munkája
(9 éves)

Tóth Eleonóra: Őszirózsa

Tóth Benjamin

Tóth Benjamin

8 éves

Budapest

"A legjobb mátrai kép" különdíj

Tóth Nimród: A soklábú

A Mandrik család alkotása:
Őszi táj

Mitták Ferenc: GAUDEAMUS IGITUR...

(A Dabasi Gimnázium diákja voltam, 1964-1968.)

„Gaudeamus igitur, juvenes dum sumus...
(Vigadjunk hát, ameddig ifjak vagyunk...)”
éneklik évszázadok óta a maturáló diákok
a középiskolákban. Így énekeltem én is
1968-ban, amikor a Dabasi Gimnázium-
ban ballagtam. Abban a mára patinássá vált
iskolában, amely 57 éve, 1964. szeptember
1-jén nyitotta meg kapuját a diákok előtt.
Szerencsém volt, mert 1964-ben fejeztem
be Gyónon az általános iskolát, és akkor
kezdte meg működését a gimnázium Da-
bason. Oda jelentkeztem, és fel is vettek,
mivel hogy Gyónon születtem, laktam.
(Ma már Dabas-Gyón, a gimnázium neve
pedig Tánicsics Mihály.) 57 éve egy kisebb
létszámú tantestület (Szögi Ferenc igazga-
tó, Sztavinovszky Győzőné igazgató-helyet-

tes, Osváth Tiborné Baranyi Judit, Gyurman Jánosné Herodek Judit, Márai Péterné, Osváth Tibor, Sztavinovszky Győző tanárok, és az óraadó Szeredi László, Fodor István, Török György) kezdte meg a munkát. Az induló 1964-65-ös tanévet az Ócsáról átvett egy második osztály és három első osztály kezdte meg 132 tanulóval. Ebből a létszámból összesen 96-an érettségiztek 1967-ben és 1968-ban. Az alapító érettségiző diákok megérdemlik, hogy a nevüket felidézzem:

1. Az induló második osztályból: Osváth Tibor osztályfőnök, Boglár Zsuzsanna, Cserna Ferenc, Csonka Mária, Deák István János, Duhaj János, Garas Mihály, Harmincz Mihály, Hefler Anna, Horváth György, Kecskeméti Margit, Kovács Gabriella, Králl Béla, Kránitz András, Marosy Éva, Móricz Erzsébet, Péli László, Solymos Dalma, Szabó Ferenc, Szaller György, Tóth Mária, Trapp Mihály, Turányi Mária, Tusák Sándor.

2. Az I-IV/A osztályból: Osváth Tiborné Baranyi Judit osztályfőnök

Aschenbrenner Borbála, Barczikai Attila, Cserna István, Fajth Mária, Farkas Kornélia, Fekete István, Hermann József, Kaldenecker Antal, Kárpáti László, Kisjuhász Erzsébet, Kiss István, Kovács György, Kovács Katalin, Lang János, Lang Mária, Rutterschmid Mihály, Schenk Mihály, Strupka Borbála, Surman József, Svajer Éva, Svébis Anna, Szolnoki Mária, Szűcs Mária, Zsidi Ilona, Zsíros Anna

3. Az I-IV/B osztályból: Sztavinovszky Győző osztályfőnök

Bátki János, Hefler István, Juhász Rozália, Kosztyu Éva, Faldina Erzsébet, Jeszenszki Erzsébet, Kosztolányi Zsuzsanna, Kurta Teréz, Latyák Erzsébet, Mitták Ferenc, Németh Sándor, Pallaga Katalin, Pál Ilona, Péli Lídia, Rákóczi Ferenc, Seibin Gizella, Szabó Magdolna, Szűcs Irén, Tar Júlia, Tóth Júlia, Varga Sándor, Zsitva Rozália.

Velünk kezdték meg a gimnáziumot, de nem érettségiztek: Holi Ilona, Kozma Margit, Várlaki Erika, Papp Erzsébet, Vajda Erzsébet, Barta Mihály, Kollárik Jenő, Lakrovits Gyula, Mikó Miklós, Ordasi Mária, Strupka Margit.

4. Az I-IV/c. osztályból: Gyurman Jánosné osztályfőnök

Bondor László, Buncsak Jenő, Csonka Erzsébet, Dobos Mária, Drozdik Eszter, Fazekas Mária, Hor-

nyák Erzsébet, Hornyák Róbert, Jarábik Béla, Juhász Ilona, Kálmán Ferenc, Kovács János, Kucsera Mihály, Pataki Zsuzsanna, Presinszki Imre, Simon Mihály, Sponga Péter, Szabó Zsuzsanna, Szenics Éva, Szmehó Gyula, Valentin Ferenc, Zalabai János, Zsolnai János.

A gimnázium első tanévnyitójára 1964. szeptember 1-jén, kedden került sor. Sztavinovszky Győzőné Marika néni, aki igazgató-helyettes, magyar és történelem szakos tanárnő volt, valamint a latin nyelvet is tanította nekem, augusztusban bekért az iskolába, és a tanévnyitó ünnepségen szavalást bízott rám. Az általános iskolai osztályfőnököm, Szeredi László ajánlott, hiszen az általános iskolai ünnepségeken is mindig szépen szavaltam. Váci Mihály „Még nem elég” című versét mondtam el, hiba nélkül. Megvolt a tanévkezdés, de a tanítás csak szeptember közepén indult, mert a gimnázium épülete még nem készült el, az utolsó munkálatokban a diákok is részt vettek. Az osztályfőnökeik vezetésével napokig súrolták a folyosókat, termeket, tisztították az ablakokat, a fiúk erősebbjei pedig az iskolapadokat, asztalokat, székeket szállították teherautóval az iskolába. Ahogy visszaemlékezem, verejtékező arccal együtt cipekedett tanár és diák, fiú és lány, mindenki ott segített, ahol tudott. Az osztályfőnököm, Sztavinovszky Győző tanár úr állandóan velünk dolgozott, irányította a munkát, ismerkedett velünk, tréfálkozott, új erőt öntött belénk, ha elfáradtunk. Azokban a munkával töltött napokban olyan összhang alakult ki mind az osztály, a diákok, mind pedig a tanárok és a diákok között, amely négy évre biztosította a jó munka, a közös sikerek feltételét. Akkor, azokban a napokban tanultuk meg, hogy becsüljük iskolánkat. Amikor a frissen meszelt termekben megkezdődött a tanítás, a diákok számára a tanulás, úgy éreztük, hogy az iskola egy kicsit már a mienk is, hiszen mi is megdolgoztunk azért, hogy azon az őszön a gimnáziumban megindulhatott az iskolai élet. És elindult a nagyon szép, eredményes tanévek sora.

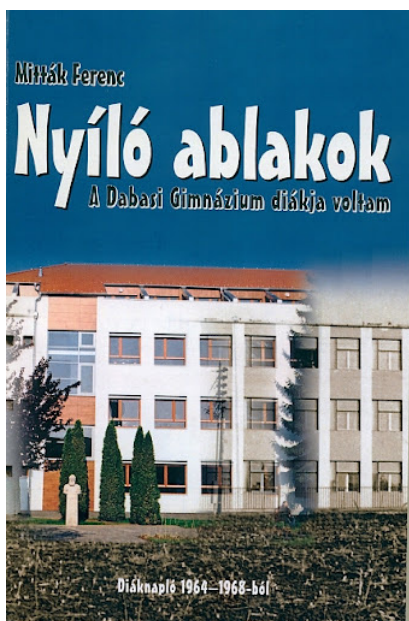
A legnagyobb feladatot a szertárak, gyűjtemények kialakítása, gyarapítása jelentette. Rengeteget dolgoztunk Sztavinovszky Győző tanár úrral a kémia és biológia szertárakban, Sarus Gyula tanár úrral a fizika és gyakorlati foglalkozás szertár és műhely létrehozásában (például a marógépeket, műhelyasztalokat Budapestről hoztuk teherautóval), Sztavinovszky tanárnővel és Réfi Oszkó Magdolna tanárnővel az irodalom, történelem és földrajz szaktermek bővítésében. Ha kellett polcot fűrtünk, fali tartókat szereltünk fel, szekrényeket cipeltünk. Égett a kezünk alatt a munka, gyarapodott az iskola.

Aztán ott volt a hagyományok kialakítása, ápolása: tanulmányi versenyek, iskolai ünnepségek és rendezvények, irodalmi szakkör, sportkör és lehetne még sorolni. Az iskola igyekezett a környezetével is jó kapcsolatot kialakítani, műsorral szerepeltünk Dabas nagyközség rendezvényein, de még az örkényi és táborfalvai magyar és szovjet katonákkal is kölcsönösen ott voltunk egymás nagyobb ünnepségein. Sok híres ember megfordult a gimnáziumban, elsőként említem Baranyi Ferenc költőt, aki Osváth Tiborné Baranyi Judit magyar tanárnő testvére volt, de ugyanígy többször járt nálunk az Ócsán élő Falu Tamás költő is. Vendégül láttuk Ilku Pál művelődési minisztert, vagy 1968-ban Kisfaludy Strobl Zsigmond Kossuth díjas szobrászművészt, akinek Kossuth Lajos szobra ma is Dabas főterén, a Városháza előtt áll. Örök emlék, hogy 1968. március 15-én, a Kossuth szobor avatásán én állhattam díszőrséget Fodor Mária (később Kaldenecker Antalné) első osztályos diáklánnyal. Jó kapcsolatot ápolunk az ócsai Bolyai János Gimnáziummal, gyakoriak voltak a kölcsönös kulturális és sporttalálkozók.

Személy szerint is szívesen emlékszem a gimnáziumi éveimre, minden lehetséges iskolai szervezetben, rendezvényen részt vettem. Tagja voltam az irodalmi színpadnak, a sportkörnek, vezettem a diák karbantartó brigádot, az ifjú rendezői gárdát, tevékenyen dolgoztam az ifjúsági szervezetben. Nem volt olyan tanulmányi verseny, vetélkedő, amelyen nem indultam, többször jutottam megyei vagy országos fordulóba. A tanulmányi eredményem minden félévben jeles vagy kitűnő „minősítésű” volt, az 1968-as érettségim is jeles lett.

Többször vettem részt ifjúsági építőtáborban, az 1966-os táborban lévő kettő dabasi brigádot Garas Mihály és jómagam vezettem. A soroksári Péter-majori gazdaságban paradicsomot, borsót, paprikát szedtünk, káposztát kapáltunk, gazt irtottunk. A brigádverseny élmezőnyében végeztünk. Más téren pedig szinte mindent megnyertünk, amit csak lehetett: megnyertük labdarúgásban a táborbajnokságot, asztaliteniszben az egyéni és csapatversenyt, a tábor tisztasági versenyét, a rendezvényeken pedig a legsikeresebb műsorszámokkal szerepeltünk. Amikor labdarúgásban az Egyetértés NB/I-es csapatával

mérkőzött a tábor válogatottja, Dabasról heten kaptunk helyet a tábor csapatában. Helytállásunkért pedig szeptember 1-jén az évnyitón igazgatói dicséretben részesültünk,

Rengeteg emléket őrzök a gimnáziumi évekből. Hálás vagyok Dabas Város Önkormányzatának, hogy a Táncsics Mihály Gimnázium fennállásának 50. évfordulójára, 2014. szeptemberben megjelentette a „NYÍLÓ ABLAKOK - A Dabasi Gimnázium diákja voltam, Diáknapló 1964-1968-ból” című, közel 300 oldalas könyvemet. A részletek iránt érdeklődők ebből a naplóból sokat megtudhatnak az iskoláról, a korról, Dabas közéletéről és kulturális életéről.

Szerencsés voltam és vagyok, hogy a Dabasi Gimnázium alapító tagja lehettem. Kiváló tanárainak köszönhetően ott nyiladozott az értelmem, alapozódott meg a tudásom. Sokat köszönök Sztavinovszky Győző volt osztályfőnökömnek (sajnos már nincs közöttünk), Sztavinovszky Győzőné Pintér Mária és Réfi Oszkó Magdolna történelem tanárainak, akik hozzájárultak, hogy történelem szakos középiskolai tanár és régész lettem, és hogy 20 db önálló kötetem jelent meg, főleg történelmi témákban.

Természetesen a négy évig engem tanító, formáló minden pedagógusnak köszönöm az „útravalót”. A nevüket az 1968-as tabló képepről idézem: Szögi Ferenc igazgató, Sztavinovszky Győzőné igazgató-helyettes, Sztavinovszky Győző osztályfőnök, Réfi Oszkó Magdolna, Osváth Tiborné Baranyi Judit, Osváth Tibor, Sarus Gyula, Márai Péterné, Török György, Lippai Lajosné, Lippai Lajos, Gyurman Jánosné Herodek Judit, Vörös Lászlóné, Szabó László.

Az 1964-es kezdetektől már 57 év telt el, egy egész emberöltő. És a gimnázium él, virágzik, lüktet, neveli az újabb generációkat. De szerintem az alapításról és az alapítókról nem szabad megfeledkezni, emléküket ápolni kell. Én magam szívesen venném, ha a maiak a gimnázium bejárata melletti falon megörökítenék az alapító tanárok és diákok nevét. Szép gesztus lenne.

Tóth Árpáddal együtt vallom:

„Te kedves udvar, meghitt, régi termek,
Te ötvenéves drága iskola,

.....

Jó iskolánk! még sok-sok ötven évet
Érj meg, virulj, légy fénylő, tiszta, nagy,
Köved közt lüktessen az ifjú élet,
Ezer meleg szív, ezer büszke agy,
Nemes tanárok, sok nemes tanítvány
Hírét növeljék e tiszta falak –
S ne álljon meg közöttük soha hitvány,
S ne rontsa fényük soha rút salak!”

A vers hűen tükrözi azokat az érzéseket, amelyeket egy régi diák, alapító tag érezhet az iskolája iránt. És elismerést a mindenkori tanárok munkájáért. Tisztelet és köszönet az alapító és az azóta eltelt évtizedekben tanító pedagógusoknak, hogy ilyen széppé, vonzóvá tették a gimnáziumot.

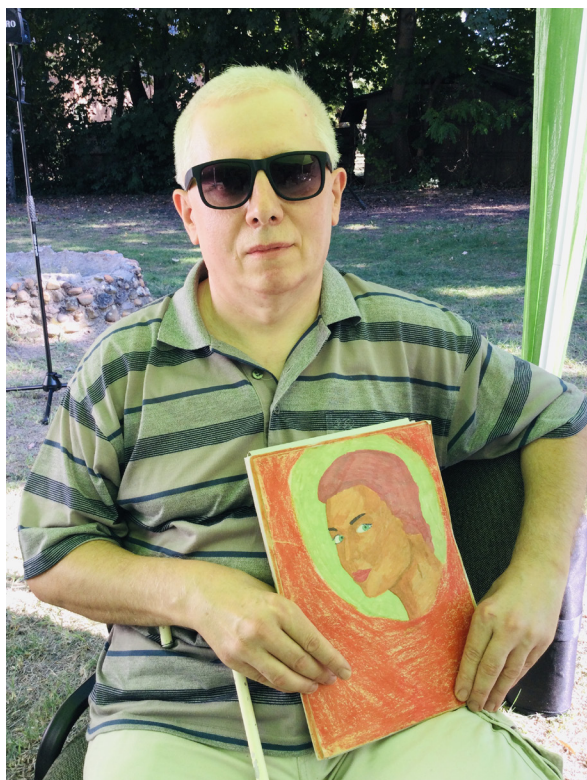
Elkezdődött a 2021-2022-es tanév, becsöngették. A nyáron oly csendes falak ismét zajjal teltek meg. Új tanév, új diákok, de régi iskola! Virágozzék tovább az élet, gyarapodjék az elme, gyűljenek a szép emlékek!

Szabó Ferenc

Kedves Olvasó!

Sokszor megcsodálhattuk Szabó Ferenc amatőr költő írásait mind az Alkotó lapjain, mind a Gyóni Géza Irodalmi Kör Facebook oldalán. Izgalmas, színes, beszédes alkotások ezek, melyek felkeltették az érdeklődésünket, így felkértük alkotótársunkat legyen az Alkotó "vendége".

Szeretettel ajánlom figyelmükbe rövid bemutatkozását, és verseit, grafikáit, hiszen mindezekből az alkotó lelke tükröződik vissza.

A nevem Szabó Ferenc.

1966-ban születtem Lajosmizsén. Születésem óta Táborfalván élek. Az általános iskolát Táborfalván, a középiskolát Kecskeméten végeztem. 1991-ben egy gyógyíthatatlan szembetegséget állapítottak meg nálam. Ez a betegség szerencsére elég ritka, de a vége mindig a teljes vakság. Jelenlegi állapotomban már csak a fényt érzékelem.

Gyermekkorom óta szeretek olvasni. Szerencsére az informatika fejlődésének, a képernyőolvasó programok megjelenésének köszönhetően erről ma sem kell lemondanom. Verseket körülbelül két éve kezdtem el írni. Bár korábban is próbálkoztam, de azok inkább csak primitív kísérletek voltak. Addig amíg volt egy kis maradvány látásom, a képzőművészet, a grafika sokkal jobban érdekelt. Miután már nem láttam rajzolni, másik „szórakozást” kerestem magamnak. Ez lett a vers.

A költészet nekem az élet, melyet csodák, jelek és titkok alakítanak; és kézzelfoghatóvá teszi azt, ami számomra nem látható.

Leginkább dallamos, rímes verseket írok. Ez nem azt jelenti, hogy a más stílusúakat nem szeretem. Ritkán írok szigorú szabályokhoz kötött verseket, ezért nem nagyon próbálkozom például a haikuval sem. A témaválasztásaim teljesen véletlenszerűek, arról írok ami éppen eszembe jut...

Kedves olvasók! Terjedelmi okokból nem írhatok magamról életrajzi regényt. Ezért kérem, hogy most ériék be ennyivel!

Szabó Ferenc: Szép hazám

Szép hazám, te voltál az ígélet földje
Egykor, e kóbor népnek utolsó reménye.
Őrzöl itt sok csodás természeti kincset
És mennyország is leszel talán; a jövőben.

Szép hazám: te mint jó anya, óvó kezeddél
Átkaroltál régen minden menekültet;
Otthonra talált itt sok-sok árva lélek.
Miért tagadod meg tőlük ma a segítséget?

Szép hazám; csodáid, szépséged ihlette
Költőink százait, rólad írni verset.
Sok-sok drága költeményt híres zenészek
Fontak körbe olykor; megható zenével.

Szép hazám; állnak itt még ősi emlékek,
Óvja még őket pár lelkes kultur ember.
Őrizd meg a jövőnek az értéket, a szépet,
Hisz kinek múltja nincsen, jövője sem lesz !

Szép hazám; Hősök adták életüket érted,
Sokszor hiába hulltak el a csatatéren;
Így örökre itt lebeg felettünk, a véres
Háborúk pusztító, démoni emléke.

Szabó Ferenc; Vágó István grafika

Szabó Ferenc: Írni jó

Még csak nemrégem kezdtem el írni,
Rímes sorokat papírra vetni;
És mit írok; még néha durva, nyers,
Néha látomás, néha tiszta vers.

Szépen, lassan, formálom fejemben
Addig, amíg összeforrnak a rímek,
Majd az egészet papírra irkálom,
S életre kelnek benne - az álmok.

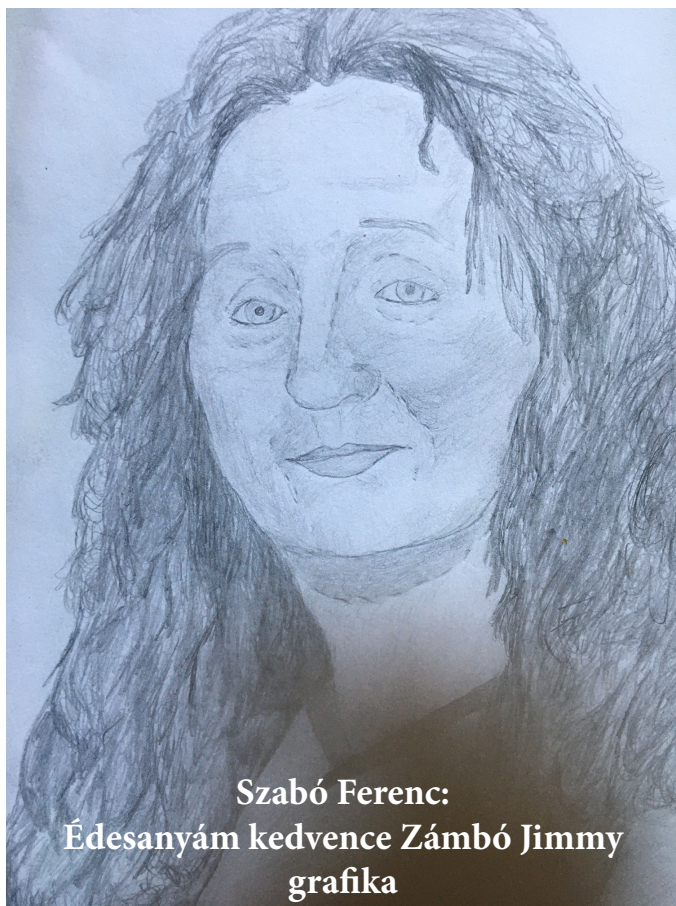
Mit sokáig érleltem magamban
És leírtam rejtett félszavakban,
Azt ma én mind megosztom veletek:
Mert írni és szeretni - szeretek.

Mert szeretni és verset írni jó,
Boldog álmod hoz minden leírt szó,
Minden leírt sor, és belőlük tudni,
Hogy érdemes írni és szeretni

Én pedig most kiírom magamból,
Ihletet merítve a szép szavakból.
Itt ülök ébren, asztalon lámpás,
Írok, olykor egész éjjel, kábán.

És mi van, ha írni nem is tudok?
Hát?! Majd egyszer úgyis megtanulok!
Ejtek hibákat is, óhatatlanul,
Nem baj; mindenki a hibákból tanul.

Festnék én helyette, ha tudnék!
És ha nem tetszene? Akkor sírnék!
Így inkább írok színes verseket,
Mert szeretni és írni - szeretek!

Szabó Ferenc:
Édesanyám kedvence Zámbo Jimmy
grafika

LELKEM TIED A VÉGTELEN UNIVERZUM

Kedves Olvasó!

E számunkban a Gyóni Géza Irodalmi Kör tagja N. Sebestyén Katalin költő, festő a „Nemzetközi Művészetek Nagykövete” cím birtokosa, így vall önmagáról:

Ars poeticám:

„Hiszek a művészetben, mely kinyitja elénk a világot, mely kiröpít a pontból és a pillanattól s a kozmosz polgárává avat. Hiszek a művészetben, mely nem tagad meg semmit, sem a l'art pour l'art-ot, sem a naturalizmust, de túlnő mindeniken, mert nem rabja semminek. Hiszem, hogy érdemes...”

(Babits Mihály)

A vadregényes Maros partján születtem, s már kisgyermek korom óta jelentős szerepet töltenek be életemben a különböző művészi tevékenységek. Az irodalom szeretetét Édesanyámnak, a csillagok világának, a természetnek a szeretetét Édesapámnak köszönhetem. Talán ezért van az, hogy a festészetem jellemzője legfőképpen a rejtélyes Univerzum kutatása, de verseimben is gyakorta dolgozom fel e témakört. Alkotásaimmal igyekszem ezeket a nem mindennapi csodákat emberközelbe hozni, hogy mások is betekinthesse az égi jelenségek misztikus, mégis valós világába.

2016-ban végeztem el a Jaschik Álmos Képzőművészeti Szakgimnázium festészeti szakát, majd 2020-ban a díszítőfestő szakot kiváló eredménnyel.

Rendhagyó, egyedi anyagot dolgozok fel, melyhez a NASA küldi számomra a felvételeket. Festményeim itthon, és a határon túl is ismertté váltak. Rendszeres kiállításaim vannak Olaszországban, Szicíliában. Kiállítottam már Párizsban is.

2020-ban meghívást kaptam a Vatikáni Kancelláriában megrendezésre kerülő kiállításra, ahol egyedüli magyarként ért ez a megtiszteltetés. Még az év novemberében Szentpétervárra öt alkotásomat küldtem ki, amelyek jelenleg is Oroszországban vannak, immáron a negyedik kiállítási helyszínen.

Az irodalom terén rendszeresen publikálom a verseimet jeles folyóiratokban. Írásaim számos antológi-

ában is megjelentek. A közelmúltban jelent meg a LELKEM TIED A VÉGTELEN UNIVERZUM című önálló verseskötetem, melynek borítóját magam terveztem, s melynek illusztrációi is saját alkotásaim. Ebben a kötetben több témakört is feldolgozok, úgy mint a teremtő Isten létezése, ünnepeink, lélekversek, évszakok, haza- és szülőföldszeretet, végtelen Univerzum.

A saját alkotói munkám mellett vezetem a Painter internetes Galériát is, ahol festőművészek, írók, költők, zenei tudással rendelkező művészek mutatkozhatnak be.

Igyekszem a kihívásokat a legjobb tudásom szerint magasabb színvonalra emelni, a képzőművészet és irodalom mai igényeinek maximális kielégítése céljából.

Életem részét képezi a fiatal, kezdő művészek mentorálása, segítése, melyet férjem támogatása nélkül nehezen tudnék ellátni. Számomra legfontosabb célkitűzés, hogy az ember segítse, megvédje, tisztelje embertársát. Ember az emberre ne fogjon fegyvert. Szűnjön meg a származásbeli, a bőrszínbeli megkülönböztetés, ezért legfőbb érzelmi vonulatként a szeretetet tartom legfontosabbnak mind egymás iránt, mind hazánk, mind az állatvilág, mind pedig e csodálatos Föld iránt, hiszen a jövő nemzedékének életterét javítjuk védelmével, óvásával. Mindezeket előtérbe helyezem az anyagi javak mérhetetlen felhalmozásával szemben.

Fontos számomra, hogy segítsek, ahol módomban áll, ezért több alkalommal festek képeket jótékonyági célokra, vagy adományozok könyveket egyesületeknek, kluboknak, iskoláknak, kulturális központoknak, mely természetesen fontos célkitűzés számomra. A közelmúltban neveztek ki a Nemzetközi Béketeremtő Liga Jótékonyági Bizottságának elnökévé, és a Béketeremtő Liga online újság szerkesztőjévé.

Őszintén hiszem, hogy a világ jobbra fordul, megőrizzük természeti kincseinket, hagyományainkat, és a hazaszeretet dominál majd az emberek cselekedeteiben.

Irodalmi és képzőművészeti munkásságomért itthon, és külföldön egyaránt számos elismerésben részesültem.

Hazai díjak többek között:

Különdíj, ezüst, bronz oklevél, Primavera Díj, Év nyugdíjas költője cím, Háromszoros David Arts Alkotói Nívódíj, Aranylant Díj, Szépirodalmi Díj...

Cserhát Képzőművészeti Nívódíj

IDEA „Bronz” fokozata, IDEA Diploma,

Nemzetközi díjak:

„Premio”, a „Nemzetközi Kultúráért Díj”, Palermo-Mezojuso

„Premio” „Legjobb a legjobbak között Díj”, Comiso

„Elismerő Oklevél” Párizs

„Festőmesteri” cím, Mezojuso

„Az év Művésze Díj”, Comiso

„Oscar dell Arte Aviano” Díj, Aviano

„Nemzetközi Művészetek Nagykövete” cím, Aviano

„Kétszeres Arany Diploma” Szerbia,

„Arany Diploma aranyéremmel” Déva

Több jeles Alkotó közösségnek, Irodalmi körnek, Művészeti társaságnak vagyok aktív tagja. Posztulánsa vagyok a Történelmi Szent László Katonai és Ispótyalos Lovagrendnek.

„A lelki mélységből visszatérni nagyon nehéz, megváltozott életerőm, fizikális testem, teherbíró képességeim, de a küzdés, a tenni akarás, értelmes életet élni, fontos célkitűzés.” (Részlet: Emlékfoszlányok c. esszémből)

Tisztelettel és köszönettel: N. Sebestyén Katalin

LEGYEN A ZENE MINDENKIÉ

Osztoztunk a dal
és szép szó örömében,
bejárva a világot,
versben és zenében,
kitárt lélekkel,
gondokat feledve,
EGYÜTT örülve -
EGYÜTT elmerengve!

(Pánti Anna operaénekes, költő,
az Operaház nagykövete)

Rendhagyó találkozót tartottunk 2021.08.23.-án a Kossuth Művelődési Központ közreműködésével, melyen egy koncert keretében felléptek: Pánti Anna, Udvarhelyi Boglárka, Kiss Tivadar operaénekesek, valamint Pozsár Andrea zongoraművész.

Minden érdeklődőt szeretettel fogadtunk.

A rendezvény napján virággal díszítettük a színpadot. Néhány szál a művészek öltözőjének asztalára is került, jelezvén: szeretettel vártuk őket.

Megérkezésük után hamarosan megkezdődött a beéneklés. Csodás hangok csendültek fel a Művelődési ház több helyiségében, melyek az udvaron összeölelkeztek. Fantasztikus élmény volt, még a felhők is elérzékenyültek. Az esőcseppek egyre sűrűbben hullottak alá, ám a lelkes közönség gyülekezett, a székek megteltek.

A közönség, és a művészek köszöntése után a főszerep a zenéé volt, de a költészet is teret kapott. Híres operaáriák, megzenésített versek, népdalok, operett válogatások csendültek fel élő zongorajáték kíséretében.

Pánti Anna verseket is mondott, hiszen ő nem csak kiváló operaénekes, de nagyszerű költő is. A művésznő kedves biztatásán felbátorodva, vele együtt énekeltük a legszebb magyar népdalokat. A megható ariák, melyeket tőle hallottunk, könnyeket csaltak a szemünkbe...

Udvarhelyi Boglárka temperamentumával, kisugárzásával egy operett sláger éneklésére buzdította a közönséget. A megzenésített versek, melyeket előadott lelkünket simogatták...

Kiss Tivadar ércesen zengő tenorja hazafias érzéseket lobbantott lángra szívünkben, amikor Erkel operájából énekelt: Hazám, hazám, te mindenem...

Pozsár Andrea bravúros zongorajátéka, megkapó személyisége szívdobogató élményt nyújtott.

Műsoruk végén a négy művész együtt énekelt, zenélt a színpadon. A közönség fergeteges tapssal, kiáradó szeretettel köszönte meg e felejthetetlen koncertet.

Irodalmi körünk tagjai virágcsokorral kedveskedtek, és sütemény, frissítő melletti beszélgetésre invi-

Csodás élmény volt együtt!

Szeretettel és tisztelettel búcsúztunk el vendégeinktől, akiket szívünkbe zártunk, s arra gondoltunk: talán lesz folytatás.

Az eső még mindig csepergett, ám élményekkel feltöltődve, boldogan indultunk haza.

Köszönjük:

Pánti Anna, Udvarhelyi Boglárka, Kiss Tivadar operaénekeseknek és Pozsár Andrea zongoraművésznék a színvonalas előadást, mely a „Köszönjük Magyarország” Pályázat segítségével jöhetett létre. Kívánunk e nehéz, ám lélekemelő hivatásukhoz erőt, egészséget, szeretettől csillogó, sikeres előadásokat.

Köszönet a:

Kossuth Művelődési Központ vezetőjének, és munkatársainak, az Angry Cat Kft.-nek, a Jávor Cukrászdnak és a Dabas Rádió riporterének, hogy segítettek minket a rendezvény szervezésében.

Hiszem, ha összefogunk, lesz folytatás, és együtt szebbé, jobbá varázsoljuk a hétköznapiakat.

Hermann Marika

VELÜNK TÖRTÉNT

Részt vettünk a helyi evangélikus Istentiszteleten, és az azt követő Gyóni Géza emlékműsorán, ahol Hermann Marika és Lengyelné Török Erika helyezte el a tisztelet koszorúját jeles költőnkre emlékezve.

Az Alkotó Nyári számának megjelenéséről, a Gyóni Géza Irodalmi Kör nyári találkozóiról rádióriportban kérdezett a Dabas Rádió munkatársa.

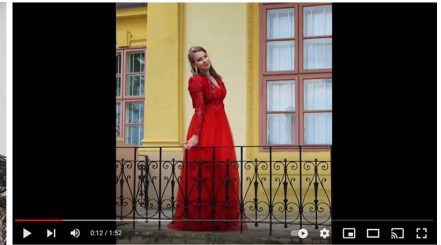
Szóvirág-karnevál című versorozatunkban virágokról, virágokhoz írt versekkel színesítettük a nyarat.

Gondolatok a költészetről címmel saját, és külső alkotótársaink gondolatait osztottuk meg az oldalunkat kedvelőkkel.

Megjelent Garajszki Istvánné első regénye: Aminah

Megjelent Hermann Marika legújabb mesekönyve: Panna és a Fénytündér

Zenekari hangszerelésben, Jakab Cintia előadásában életre kelt Dr. Török György „Az élet újra vizszatér” című dala, melynek szövege is a zeneszerző alkotása.

Egy születésnap apropójából az életet, az éveket ünnepeltük versekkel, gondolatokkal, finomságokkal.

Tere-feré: édes beszélgetés a költészetről, prózáról, álmokról, mesékről, Gyóni Géza verseivel és saját verseinkkel színesítve.

A szó művészete – I. rész

A szépirodalmi művek megszületésében nem elhanyagolható szerepe van a szöveg és a stílus összefüggésének, hiszen itt a szavak mást jelentenek, mint a hétköznapi életben. A szövegalkotó válogat és kombinál, választhat a különféle hangzású és jelentésű szavak közül, válogathat a betű szerinti és a metaforikus kifejezőmód közül, de rendelkezésére állnak különféle mondatszerkesztési megoldások, szöveg- és mondatformák. Mivel a beszéd a nyelvből születik, így bármilyen nyelvi egység/hang, szóelem, szó, szószerkezet, mondat/ kihathat a szöveg egészére, jelentésére; hírértékkel, kifejezésbeli többlettel stíluselemmé válhat. A szónak kitüntetett szerepet szánunk a költők, írók. A szavak kiválasztása elárulja az író szándékát, alaphangulatát, vérmérsékletét, stílusát, mivel a szó fogalmi tartalma információt közöl, pozitív vagy negatív képzeteket idézhet fel. Hogy mennyire igaz ez az állítás, íme, lássunk néhány példát! Egy kis játékra, rejtvényre hívlak benneteket.

Három csoportba gyűjtöttem kulcsszavakat, amelyek jellemzőek egy-egy alkotó stílusára. Vajon kitárlalod-e, kedves Olvasó, hogy kikre gondoltam? Az első csoport szavai: menedék, hiány, rend, törvény, semmi, lét, idő, csend, leng, hűvös, ordas, televény. A másodiké: lélek, bús, halk, jó, szelíd, vén, setét, sötét, kéz, édes, csend, csönd. A harmadiké: tud, lát, kell, Isten, pénz, akar, mond, szeret, erő, gyerek, gyermek, szeretet.

Ha sorrendben József Attilára, Tóth Árpádra és Szabó Lőrincire gondoltál, ott vagy a nyertesek között. Három költő – három különböző stílus. Lám, ebben rejlik a szó művészete. A szavak expresszivitása, azaz kifejezőereje készíti arra az olvasót, hogy az alkotó attitűdjével érzelmileg azonosuljon. Márpedig íróinknak, költőinknek mi más lehet a célja, minthogy művével, annak mondanivalójával, küllemével megragadja az olvasó, a befogadó figyelmét, és elmélkedésre, továbbgondolásra készítse?

A szépirodalomban művészi megformáltságú szövegekkel találkozunk, amelyeknek elsősorban poétikai – esztétikai funkciója van. A művészi szövegben a szemléletesség és hatásosság eszközei a szóképek, amelyek csak az adott szövegben funkcionálnak képként. A nagyobb kifejezőerőt szolgáló eljárásokat, amelyek főleg a hangalakban, a szerkesztésben mutatkoznak meg, de szövegszervező erővé is válhatnak, a klasszikus retorika alakzatnak nevezi.

A továbbiakban az érzelmi, esztétikai hatás, a szemléletesség nyelvi eszközét, a szóképeket szeretném bemutatni, melyek egyrészt a dolgokat magyarázzák, szemléltetik, másrészt elképzeltetnek, meglepetést keltenek, tehát érzelmi, hangulati hatásuk van.

1./ A leggyakrabban előforduló szóképek a **metafora**, amely két fogalmat azonosít hangulati hasonlóság vagy azonosság alapján. Hangulati ereje annál nagyobb, minél eredetibb dolgokat kapcsol össze, a hagyományos, szürke kifejezés helyett elevenebben láttatja a jelenségeket, és lényeges tájékoztatást ad az alkotói szubjektumról.

„Majd ég dörrent, **felhő repedt**,
hosszúhajú zápor esett,
és csattogva szerteszállt.” /Radnóti: Zápor után/

„Megcsörren a **cserje kontya**.” /Weöres: Valse triste/

„Ifjú **lánnya** a vén télnek,
kedves kikelet...
Vond föl a kék ég alatt a
fák zöld **sátrait**.” /Petőfi: A tavaszhoz/

„Hálót fon **az est**, a nagy **barna pók**.” /Juhász Gy.: Tiszai csönd/

2./A metaforával rokon, ugyancsak hasonlóságon alapul a **megszemélyesítés**. Ez olyan szókép, amely élettelen dolgokat, természeti jelenségeket, fogalmakat élőként mutat be, vagy emberi érzéssel, cselekvéssel, tulajdonságokkal ruház fel.

A tragikus hangvételű Ratkó-versben /Bújócska/ fogalom személyesítődik meg:

„Bújócskát játszott a halál,
keresett életre-halálra,
és ha valakit megtalált,
rácsapott a bunker falára.”

„Szegény Tisza, miért is bántjátok?
Annyi rosszat kiabáltok róla,
S ő a föld legjámorabb folyója.” /Petőfi: A Tisza/

„Valami titkot súg a végtelenség.” /Juhász Gy.: Tájkép/

3./A **szinesztézia** különböző érzéki területeket, /látás, hallás, ízlelés, szaglás/ benyomásokat kapcsol össze egy képben, többnyire hangulati hasonlóság alapján. Művészi hatása abban van, hogy a különböző, de egyszerre ható érzékszervi benyomásokat hasonlóságukban, egyidejűségükben ragadja meg és állítja elénk az író. Az alábbi két idézetben a látás-hallás kapcsolódását érzékelhetjük.

„...csak a színek víg pacsirtái zengtek:
Egy kirakatban lila dalra kelt
Egy nyakkendő...” /Tóth Á.: Körúti hajnal/
„S olajos rongyokban az égen
megáll, sóhajt az éj;” /József A.: Külvárosi éj/

4./Névcserére épül a **metonímia**. Ha két fogalom között ok-okozati kapcsolat, vagy pl. térbeli, időbeli, rész-egész érintkezés van, akkor az egyik nevet felcserélhetjük a másikkal, azt a másik értelmében használhatjuk. A két fogalom jelentésmezeje a képi és a gondolati sík, melyek összefűzését az asszociációs feszültség teremti meg.

Az alábbi idézetben a „ház” metonímia használatára a **térbeli érintkezés** ad okot. A ház értelme itt nem más, mint a ház lakói.

„Édes anyám asszony, ne féljen kegyelmed,
Nem hozok a házra semmi veszedelemet.” /Arany J.: Toldi/

Időbeli érintkezéskor az idő jelöli az akkor élőket és az akkori eseményeket.

„Mit rákentek a századok,
Lemossuk a gyalázatot!” /Petőfi S.: Nemzeti dal/

Anyagbeli érintkezéskor az anyag neve jelöli a belőle készült eszközt:

„Ha kérdik, hol vagyok, mondd meg, hogy rab vagyok,
a török udvarban talpig vasban vagyok.” /népdal/

5./A metonímia alfajaként számontartott trópus a **szinekdoché**, amely együttértést, veleértést jelent. Stílushatása a nem és a fajta megnevezésének fölcseréléséből adódik, vagyis ilyenkor a szó fogalmi terjedelme megváltozik.

Rész-egész asszociációjakor vagy az egész idézi fel a részt, vagy a rész az egészt.

„Mi vitézül élünk, vitézül meghalunk,
Egész ez világnak evvel példát hagyjunk.” /Zrínyi: Szigeti veszedelem/

A szinekdoché egyes számot is megnevezhet többes helyett:

„Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élte kincsét, ámbár napja múlt.” /Arany J.: Széchenyi emlékezete/

6./A névcserének azt a fajtáját, amikor egy elvont fogalmat elevenítünk meg egy képben, **allegóriának** hívjuk. Az allegorikus ábrázolásban a kettős értelem egyidejűleg érvényesül akár több strófán, esetleg az egész versen végighúzódó metafora vagy megszemélyesítés. Jellegzetessége, hogy az érzéki ábrázolás mögött rejtett tartalom húzódik meg, és ez a gondolatiság a domináns elem. Allegorikus vers teljes egészében Petőfi Föltámadott a tenger... c. költeménye.

Talán az egyik legszebb Arany János álomallegóriája a Toldi IV. énekében:

„Majd az édes álom pillangó képében
Elvetődött arra tarka köntösében,
De nem mert szemére szállni még sokáig,
Szinte a pirosló hajnal hasadtáig.
Mert félt a szúnyogoktól, félt a szúrós nádtól,
Jobban a nádasnak csörtető vadától,
félt az üldözőknek távoli zajától,
De legis-legjobban „Toldi nagy bajától.”

7./A **szimbólum** homályosabb szókép, mert egymástól távol lévő dolgokat kapcsol össze. Ugyanakkor a leghatásosabb és a legősibb kép, hiszen már a mese, a mítosz, a népköltészet is szívesen élt vele. A költői szimbólumok építenek az olvasók képzettársításos készségére, sejtéseire, megérzéseire. Hatásos szimbólumokban gazdag például Ady Endre költészete.

„Elvadult tájon gázolok:
Ős, buja földön dudva, muhar.
Ezt a vad mezőt ismerem,
Ez a magyar Ugar.” /Ady E.: A magyar Ugaron/

8./A látomás /vízió/ a költői képek olyan, láncszerűen kapcsolódó sorozata, amelyben a költő lelki szemei előtt peregnek le a múlt, illetve az elképzelt jövő képei. Rendkívül láttató erejű és túlzó képei miatt nagy hatásúak Vörösmarty víziói:

„A vész kitört. Vérfagyaló keze
Emberfejekkel labdázott az égre,
Emberszívekben dúltak lábai...
És folyton folyvást ordított a vész,
Mint egy veszetté bősüzt szörnyeteg...” /részlet az Előszó c. költeményből/

Kedves Olvasó!

Köszönöm, hogy elolvastad ezt a könnyűnek nem mondható kis írásomat. Legközelebb az alakzatokkal folytatom, akkor is szeretném bemutatni, hogyan tudják a szavak széppé, hangulatossá tenni mindennapjainkat.

Batuskáné Kiss Katalin

Tamási Áron

„Tiszta és nagy dolgokhoz csak tiszta és egyenes úton lehet eljutni.”
(Tamási Áron)

Tamási Áron Kossuth-díjas író, akit a Digitális Irodalmi Akadémia 1999-ben posztumusz tagjává választott.

Részlet az Ábel a rengetegben című regényéből:

„- Hát mit fogsz csinálni?
- Valamerre városba megyünk, Bolhával ketten.
- Oda miért?
- Azért - feleltem -, hogy megkeressük a testvéremet, Káint, aki okozza, nekünk Ábeleknek, a rosszat.
Apám nem szólott erre semmit, hanem szekeret fogadott, hogy hazaköltöztesse a Hargitáról, ami ott a mi tulajdonunk volt. Amíg ő odajárt, az alatt én Bolhával elmentem az édesanyám sírjához, s ott a sírhantnál megfogadtam, hogy a szegények és az elnyomottak zászlaját fogom örökké hordozni, bármerre vezéreljen is az utam.”

1897. szeptember 20., Farkaslaka.

A sokgyermekes székely földműves családban megszületett Tamás János.

Az édesapa Tamás Dénes, az édesanya Fancsali Márta, kitanították Jánost, mivel gyermekkorában egy pisztolybaleset miatt alkalmatlanná vált a földműves munkára. Az elemi iskolát Farkaslakán végezte, majd a székelyudvarhelyi római katolikus főgimnázium tanulója lett. Ezt a gimnáziumot 1989-ben róla nevezték el.

1916-ban behívták katonának, és 1918-ban az olasz frontra került, majd a háború után jogi tanulmányokat kezdett a kolozsvári egyetemen, ahol 1921-ben diplomát is szerzett. Egy évvel később a Kereskedelmi Akadémián is lediplomázott. Ekkor változtatta nevét Tamási Áronra.

1923-ban kivándorolt az Amerikai Egyesült Államokba, ahol alkalmi munkákból élt, de dolgozott banktisztviselőként is. Ebben az időben indult el írói karrierje.

Első kötete a Lélekindulás címet kapta. Novelláit a székely népballadák, népdalok és népi mondókák ihlették. Műveire azonnal felfigyelt a romániai magyar és a magyarországi irodalom is. 1926-ban hazatelepült Kolozsvárra. Nem csak szűkebb hazájában, de Magyarországon is az egyik legnépszerűbb író lett. Sorra jelentek meg művei: A szűzmáriás királyfi után a Címeresek, melyben az erdélyi világ feszültségeit ábrázolja. Fő műve az Ábel-trilógia. Ábel a rengetegben, Ábel az országban és Ábel Amerikában. Tartalmát a saját életéből merítette.

1926-ban feleségül vette Haliker Erzsébetet, ám gyermekük nem született. Aktívan publikált, cikkezett a Brassói Lapokban. Az Újság és az Ellenzék munkatársa, az Erdélyi Helikon alapító tagja volt. Többször kitüntették a Baumgarten-díjjal, 1940-ben a Corvin-koszorút is átvehette. Cselekvő ifjúság című cikksorozatában az „erdélyi gondolatot” igyekezett megújítani. 1943-tól 1949-ig a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja volt. Az Erdélyi Magyar Tanács tagjaként a háborúból való kilépést szorgalmazta.

1944-ben feleségével Budapestre költözött. Budapest ostromát Bajor Gizi házában vészték át. Az

1945-ös választások után parlamenti képviselő volt 1947-ig.
1949 és 1953 között kiszorították az irodalmi életből, megfosztották akadémiai levelező tagságától, de 1954-től újra megjelentek a cikkei, elbeszélései. Munkásságát Kossuth-díjjal ismerték el. 1956-ban a Magyar Írók Szövetségének társelnöke lett, 1963-tól pedig az Országos Béketanács elnökségi tagja volt.

1966. május 26., Budapest.

Elhunyt Tamási Áron. Sírja szülőfalujában, Farkaslakán, a templomkertben található.

Sírkövén a következő felirat olvasható:

„Törzsében székely volt,
fia Hunniának
Hűséges szolgálja
bomlott századának.”

„Megmozdult benne a székely lélek egész folklorisztikus mélysége, a magával hozott és gyermekkorában befogadott hagyomány, a székely humor, kedély, észjárás, a szavak fűzésének s a mondatok építésének esztétikai kedve, legfőképpen pedig népének emberi tartása” – így jellemzi az író munkásságát Féja Géza, a barát és az első monográfia írója.”

(Forrás: Internet-Wikipédia)

Lengyelné Török Erika

Cserna Ferenc: Az égis érő nádszál

Valahol, egy kis patak partján, ahol a patak tavacskává szélesedett, volt egy gyönyörű rét. Ez a rét telis-tele volt szebbnél szebb virágokkal.

A rét kellős közepén állt egy tulipánfa. Ez a tulipánfa messze földön híres volt, mert tavasztól őszig nyílt rajta a virág. Illatát az egész réten érezni lehetett. Az ágai között kis madarak fészkeltek. Csivitelésüktől hangos volt a környék.

A fa tövében tartották rendszeres találkozójukat a réten lakó bogarak. Ide járt a szöcske, a hangya, a katicabogár, a tücsök, a méhecske, a százlábú... Beszélgettek erről, beszélgettek arról, de legjobban a réten történt dolgok érdekelték őket. A kis hangya szájátva hallgatta a katicabogár történeteit, hogy mit látott, amikor felszállt a tulipánfa legmagasabb ágára. A méhecske élménybeszámolója még nagyobb hatással volt rá, amikor arról mesélt, hogy a réten túli erdő fái virágaiból is hozott virágport a mézhez, melyet csak ő tud elkészíteni az erdőszéli odvas fában lévő otthonában.

A kis hangya elszomorodott, mert neki nincs szárnya, nem tud repülni. Így ő soha nem láthat ilyen szépeket.

Egy nap a tavacska felé vezetett az útja. Ekkor látta meg, hogy a tó melletti dombon egy nádszál lengedezik. Ezt ő eddig észre se vette, de az is lehet, hogy azóta nő meg, mióta nem járt erre felé. Olyan magas volt a nádszál, hogy alig látta a tetejét.

- Erre a nádra felmászok, körülnézek, és estig még haza is érek - gondolta magában, és mászni kezdett felfelé.

Amikor elérte a fűszálak tetejét, kitérült előtte a világ. Meglátta a sok szép virágot, amelyek a réten nyíltak. Egyre csak mászott felfelé, és egyre több élményben volt része. Látta a tavacska víztükrét, és látta a túlsó partot is. Alaposan elfáradt, mire felért a nádszál tetejére. Ott megpihent, majd szép lassan körbenézett. A tulipánfa virágai még innen is nagyon messze voltak, de az illatuk egészen elbódította. Egyszer csak meglátta a kiserdőt is, amiről a méhecske mesélt. Úgy elálmélkodott, hogy kis híján lepotyant a magasból. Szerencsére az utolsó pillanatban meg tudott kapaszkodni.

- Nagyon szép - gondolta, és a barátaira gondolt. Arra, milyen jó lenne, ha ők is itt lennének. Még egyszer alaposan körülnézett, hogy pontosan el tudjon mesélni mindent a holnapi találkozón, majd lelépelt, és hazaindult.

Másnap, alig száradt fel a harmat, a kicsiny hangya már a fa alatt várta a barátait. Jöttek is szépen sorban. Amikor meglátták a kis hangyát kérdezgetni kezdték.

- Merre jártál tegnap, hogy nem láttunk sehol?

- Elmentem világot látni egy olyan magas nádszál tetejére, ami egészen az égis ért.

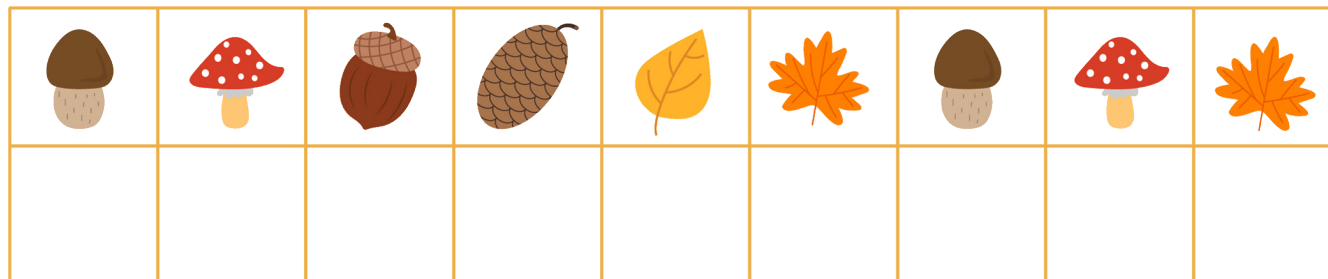
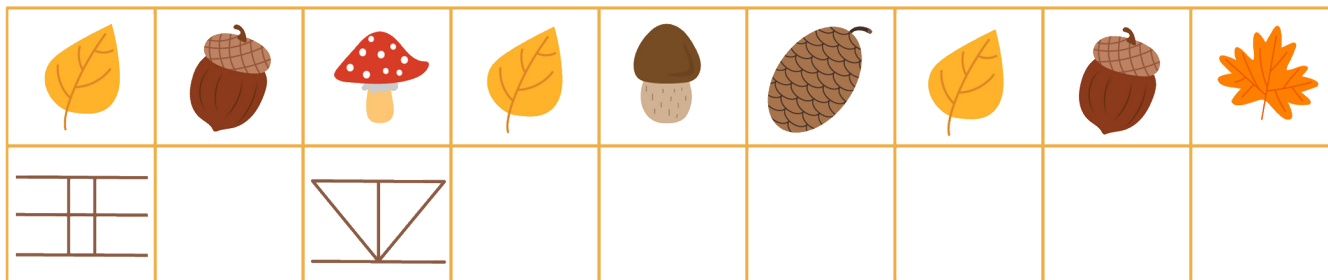
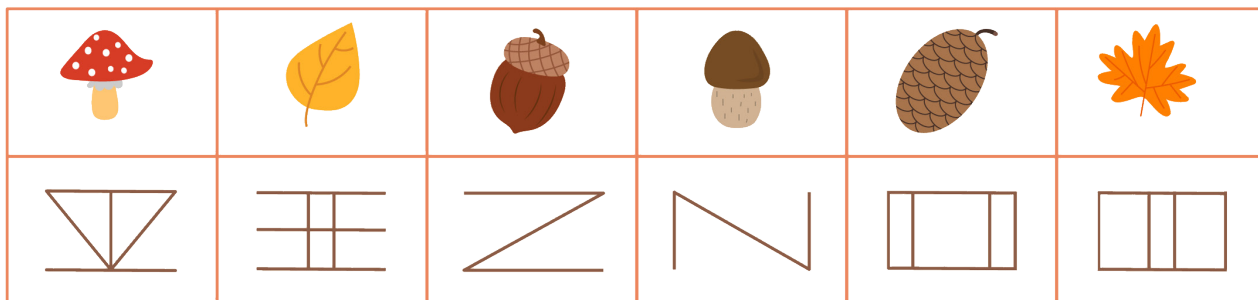
- Egészen az égis? - csodálkoztak a pajtásai.

- Egészen az égis! - bólogatott a kis hangya, - és olyan sok szépet láttam, hogy talán mindet el se tudom mesélni nektek. Csak azért szomorkodtam, hogy ti nem voltatok velem - mondta a kis hangya, és mesélni kezdte mi mindent látott.

A barátai boldogan hallgatták, és amikor végére ért a mondanivalójának, mind megtapsolták a kis hangyát.

Rajzold az őszi képek alá a megfelelő elemeket!

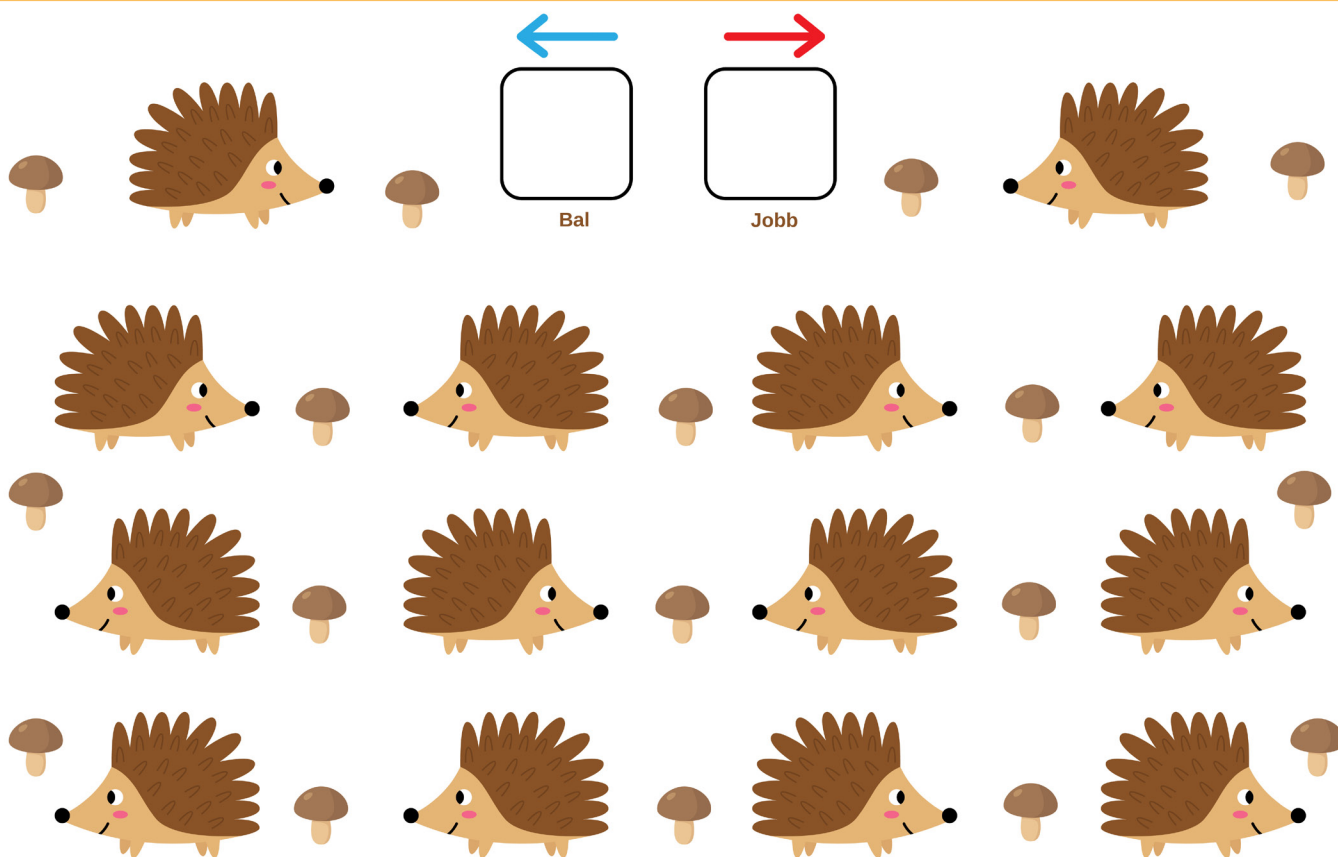
Figula Csaba találós kérdései gyerekeknek:

Farkam hosszú,
Fogam éles,
Sajtot nagyon szeretem.
Kitaláld kis barátom,
Mi lehet az én nevem?

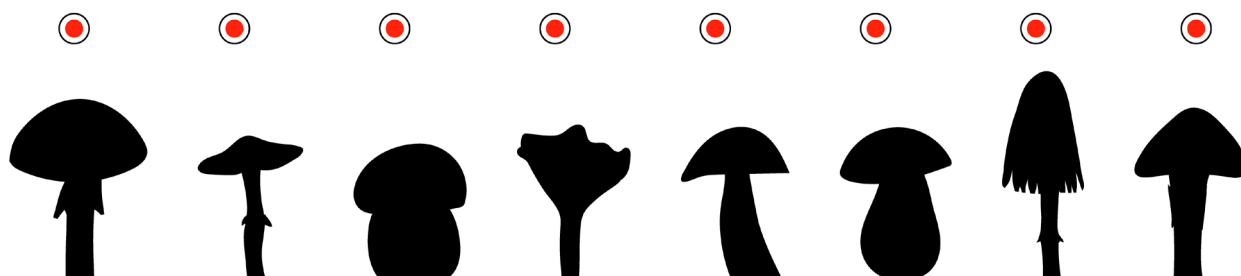
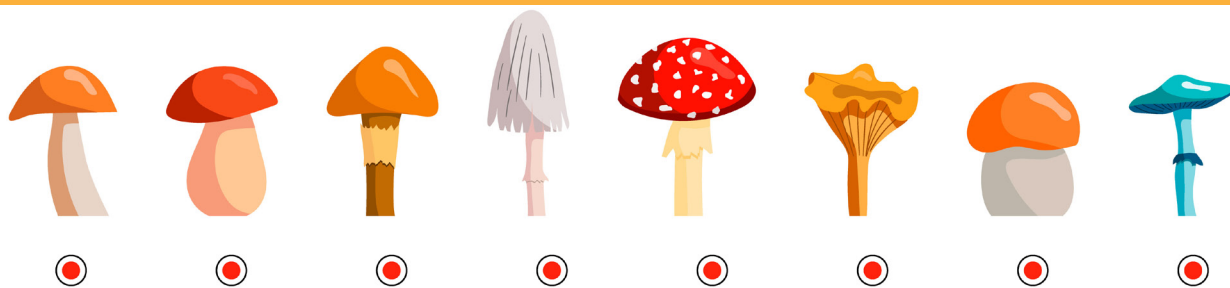
Szeretem a makkot, tobozt,
És a finom mogyorót.
Magas fákon futkározom,
Éhes róka meg nem fog.
Bundám vörös, farkam hosszú,
Kitaláld ki vagyok?

Kedvencem a sárgarépa,
Hosszú fülem hegyezem.
Ha bajt látok nem vagyok rest,
Elszelelek iziben!
Na vajon ki lehetek?

Hány süni néz jobbra, hány süni néz balra?

Kösd össze a gombát az árnyékával!

	◆	ÖMLŐ (KÖNNY)	BAJT OKOZ	A JÁRDA RÉSZE!	VAGYOK ANGOLUL	AZ ÚT JELE	◆
1							B
GÖRÖG FOLYÓ						ZENEI HANG BOLY PÁROS BETŰI	
KETTŐ!				MONOSTOR, RÖVIDEN			
EGYIK VITAMIN				ZADAR OLASZ NEVE			
◆	2	SZEGŐ GIZI SZIGNÓ	PÁRA! MOSEL PARTI VÁR		DRAGON BALL ... LENDÜLET JELE	NYÁJ PÁROS BETŰI DÁRIDÓ KEZDETE!	
ÉLETKOR ANGOLUL				PÉNZT ELKÖLT LENDÜLET JELE			ÁBÉCÉ 2. BETŰJE SÖTÉT NAPSZAK
CSEREHÁTI FALU					BÖVEN VAN IDEJE NITROGÉN VEGYJELE		
◆	LÖ			PATAGÓNIAI INDIÁN		AJTÓ KÖZEPE!	

Copyright © 2010-2021, www.skandomata.hu (CsAB). Minden jog fenntartva. Forrás: <https://rejt.hu/Xe3TAB>

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre!
A beküldők között Dabik bögrét sorsolunk ki.
Beküldési határidő: 2021. november 30.

Dr. Török György:
Hangközök szűk családja

Legelső a tiszta prím,
A többi se lesz oly nagy kím!
Kis szekund és nagy szekund,
Sok szép hangköz,
Meg ne und!

Kis terc, nagy terc,
Tiszta kvárt,
Ez sem okoz
Semmi kárt.

Tiszta kvint,
Kis szext, nagy szext...
Nem baj, hogyha kicsit pihensz.

Kis szeptim és nagy szeptim
Téged mindig arra int:
Tiszta oktáv lesz a vége
Megtanultuk fuss el véle!

Erdős Sándor:
Erős Kelemen

Hűvös, borús reggelen,
sétál Erős Kelemen.
Nagy mogorván lépkedett,
nézte búsan az eget.

Bajsza alatt dörmögött,
megverem az ördögöt.
Erről is csak ő tehet,
hogy itt vannak a fellegek.

Na, majd adok neki én,
púp fog nőni a fején.
Határozott Kelemen.
Megyek, őt megkeresem.

Pár lépésre házától,
jött a vihar, és zápor.
Rohant vissza Kelemen,
ha elállt majd megkeresem.

Mandrik Olívia, Mandrikné Ferge Annamária: Őszi linzerek

Őszi linzerek

Fehér a liszt, és a cukor,
Ehhez biz' nem kell sütőpor,
Sárga a tojássárgája,
Egy nem elég, legyen párja.

Lisztet morzsolj margarinnal,
Gyúrjad a hozzávalókkal!
Cipócskákra göngyölgessed
Aromával színezzessed!

Fóliaruhába bújtasd,
Hűtőbe tedd, aztán nyújtsad!
Szaggatóval kiszaggatod,
Sütőpapírra rárakod!

Sütőbe, ha megsütötted,
Lekvárral megkengetted,
Szépségükön elmerenghetsz,
Ha elfogyott, újra süthetsz! :)

Hermann Marika

30 dkg lisztet 20 dkg margarinnal gyorsan összedolgozzuk, 1 vaníliás cukrot, 20 dkg porcukrot, 2 db tojássárgáját, 1 citrom reszelt héját hozzáadjuk, és összegyúrjuk. Három cipót formázunk, majd egyik marad sárga, másikat barna, harmadikat zöld ételfestékkel színezzük. Fóliával lefedve, hűtőben 1 órát pihentetjük, vékonyra kinyújtjuk. Leveleket formázó szaggatókkal kiszaggatjuk. A sütőpapíros tepsire pakoljuk, kisütjük, amikor kihűltek, lekvárral összeragasztjuk. A receptet Mandrikné Ferge Annamária küldte. Köszönjük! :)

Gulyás

Fát hasítasz, meg gyújtósnak forgácsot,
Jól kimosod a régi, kormos bográcsot.
És fogj neki szépen; a finom gulyásnak,
Mert korog a gyomra a drága családnak.

Két kanálnyi zsír kerül a bogrács aljába,
Dobj rá három hagymát finomra felvágva.
Készíts elő zsebkendőt, ha kevered,
Hogy legyen mivel törölnöd a szemedet.

5 kiló marhahúst kockázz fel a deszkán,
közben jól figyelj, le ne égesd a hagymát,
tedd bele a húst, s keverd néha kurtán
És ha beleszól; üsd jól fejbe Jóskát!

Ízlés szerint sózzad, adj hozzá kis borsot,
Fél kanálnyi kömény is rendkívül fontos,
Fűszerpaprikával rendesen megszórod,
Vízzel felöntöd, éppen hogy csak ússzon.

Három kiló krumplit, - előtör sóhajod -
Petrezselyemgyökeret, répát pucolod,
Két kiló kell belőle, és ha már unod,
Eldúdolod szépen kedvenc népdalod.

Hogyha a hús félig puha, a fehérgyökeret,
Zellert, répát lassan beleteheted,
Tégy bele erőset is, hogyha szereted,
Öntsd fel vízzel, ám ne legyen túl leveses.

És ha a hús már puhul, mehet rá a krumpli,
Közben szelj kenyeret. Ki ne dobd a serclit.
Egy tojást, lisztet, gyúrjál össze szépen,
És a bográcsba csipkedd bele kézzel.

Megfőtt a gulyás! Hála isten! Végre!
Üljetek ki mind; az udvar közepére,
És fogyasszatok el; a finom ebédet!
Téged pedig; estig ünnepelnek érte!

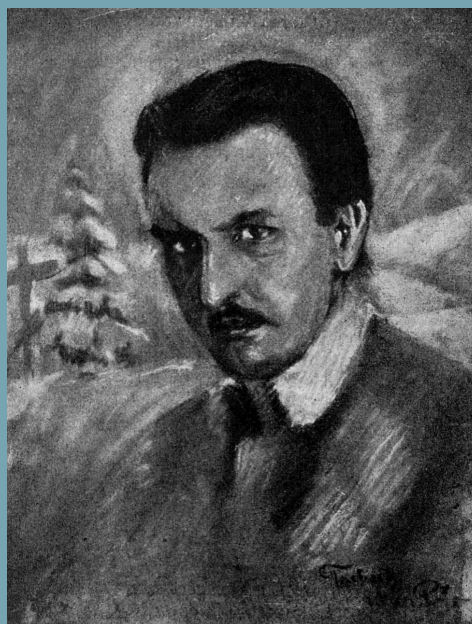
Szabó Ferenc

Gyóni Géza: Régi nóta

Álmod szóttek a szerelemről,
 - Ugy-e így kezdődik a nóta?
 Milyen nagyon szerették egymást,
 Csak a jó Isten a tudója.

És esküdtek örök hűséget,
 - A régi nóta folytatása.
 Fogadták, hogy a síron túl is
 Hűséggel várnak majd egymásra.

S a nyár alighogy ősze fordult,
 - Nincs fordulat, ez már a vége -
 Dér ült az esküvő szívekre,
 A fűszálra, a falevéltre.

Az ALKOTÓ Irodalmi-Kulturális Folyóirat, II. Évfolyam, 2. szám 2021. Nyár

Örömmel olvastam Hermann Marika beajánló gondolatait az ALKOTÓ nyári számához. Fontos a felhívás az alkotók, szerzők felé is, mert ez a folyóirat tartalmában, belső értékeiben nagyon változatos, és egyben minden Olvasó számára nyújt új, aktuális témát.

A festmények színvilágában, mondanivalójában is el tudunk merülni.

Nagyon változatos a versek-világa is. E sokszínűség engem, mint író, költőt elvarázsolt úgy tartalmában, mint lelkileg. Le tudnak kötni, és elgondolkodtatnak, mint például: N. Sebestyén Katalin: Nap vibrálása című verse. Vagy például Hermann Marika: Tóparti emlékek című verse, melyben visszakaphatjuk a „boldog gyermekkor” ezernyi szépségét. Sorolhatnám a szebbnél-szebb verssorokat, felsorolhatnám a festmények nyári varázsát, a virágok szín harmóniáitól, a tóparti naplementéig, és a többi kimunkált, szép művészi alkotásig. Ha szabad személyeskedni, akkor megemlítem, Kosztolányiné Ági pontozott technikával készült alkotásait...

Az is külön öröm számomra, hogy az IFJÚSÁGI OLDAL-on gyermekírás, gyermekrajzok is megjelenhetnek. Ezzel számunkra is biztosított a megmérettetés, a „megmutatkozás” lehetősége. (Ez is dicséretes.)

A VENDÉGSAROK-ban Németh Nyiba Sándor prózai szöveggel és verssel is bemutatkozott. Külön öröm számomra, hogy Gyóni Gézára emlékezünk sorozat folytatódik. Gyóni Géza megérdemli az odafigyelést...

Újra együtt a csapat... Gratulálok.

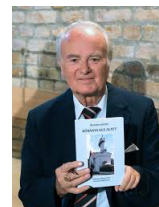
A TUDÁSTÁR-ban „Egy kis szonett-történet” elemzésnek is tudtam örülni... A szonettírás nagy odafigyelést igényel...

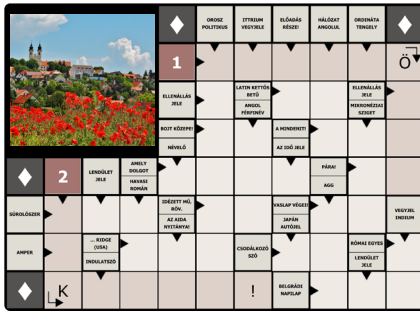
Tudtam örülni Babits Mihály és Ady Endre megjelentetett verseivel, verssorokkal illusztrált írásoknak is. És az Alkotó befejező oldalai..., különösen Hermann Marika Túrós pogi-ja..., máris el tudnám fogyasztani.

Köszönöm. Öröm számomra olvasni az ALKOTÓ új számát és továbbra is csak gratulálni tudok a megjelent belső tartalomhoz, a szerkesztéshez, a megjelentetéshez...

Mindezt őszinte, igaz zalai, zajki szívvel teszem:

Kanizsa József
 író, költő, kritikus, a Gyóni Géza Irodalmi Kör tiszteletbeli tagja,
 a Magyar Kultúra Lovagja, Kőbánya Díszpolgára

A nyári számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:
 Gyönyörű a vakáció
 A szerencsés nyertes: Tilingerné Gerlei Ilona
 Gratulálunk a nyertesnek!
 A nyereményét (Prokopec Ferencné kézműves alkotását,
 egy ceruzatartót) postán juttatjuk el!

Még több verset, novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu
 Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.hu/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk a téli Alkotóba

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.

Téma: tél fényei és árnyai, téli ünnepek, Hit-remény-szeretet- család.

Beküldési határidő: 2021. november 20.

Beküldendő emailben az info@dabik.hu email címre. Köszönjük! :)

Találkozók helyszíne:

Kossuth Művelődési Központ
 2370 Dabas, Szent István út 58.

Találkozók időpontja:

Kéthetente hétfőnként 17:30-19:30

A Facebook oldalunkon és a honlapunkon is találkozhatok velünk! :)

Bővebb információ:

www.dabik.hu

E-mail: info@dabik.hu

Telefon: 06/30 852-2770

Dabik induló

Gyere közénk sej a dabikba,
 Oly szép itt az élet!
 Rímet faragsz pennád hegyével,
 Meghallgatunk téged!

Jöjj, óh, jöjj közénk, csak rád várunk,
 Szóval, tettel világot váltunk!
 Verssel szép csak az élet.

Jöjj, óh, jöjj közénk, csak rád várunk,
 Szóval, tettel világot váltunk!
 Verssel szép csak az élet.

IMPRESSZUM

Alkotó - Irodalmi-Kulturális folyóirat.

Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.

Felelős szerkesztő: Hermann Mária

Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia

A szerkesztőség levélcíme:

Angry Cat Kft., 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.

E-mail: info@dabik.hu

Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.

Kiadja: Angry Cat Kft.

Gyóni Géza Irodalmi Kör, Dabas.

Rejtvény forrása: www.skandomata.hu

Képek forrása: www.kozterkep.hu, www.coltisorderomania.ro,

www.mapio.net, www.depositphotos.com

ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)

ISSN 2786-2690 (Online)

ALKOTÓSAROK

Mandrikné Ferge Annamária kavicsfestés
 N. Sebestyén Katalin: „Nyár”-vég
 Szedő Tibor: Őszi újság
 Hermann Marika: Kár...
 Kelemen Szilvia: Valami elmúlt...
 Zsíros-Bokros Mária: Gyöngyglebein alkotás
 Czibere Anita: Ősz kezdetén
 Cserna Ferenc: Ősz
 Szedő Tibor: Lombhullás
 Soós-Györfly Katalin: Frivolitás fülbevalója
 Lengyelne Török Erika: Szomorú szerda
 Kanizsa József: Az indián nyár
 Eliza Wolf: Évszakok
 Monda Margit: Indián nyár
 Mandrikné Ferge Annamária: Őszi koszorú
 Lengyelne Török Erika: Levelek tánca
 S. Ferenczi Zsuzsa: Nyárvég
 Hermann Marika: Haiku csokor
 Drotleff Zoltán: Szépasszony-völgy
 Deák Éva: Őszi gyöngyszem
 Váradi Klára: Színpompás ősz
 Garajszki Istvánné: Őszi levelek
 Imre Anna: A természetben
 Deák Éva: Rozsdamarta ereszen
 Erdős Sándor: Merengés a parton
 Turányi Terézia: Csermely a Mátrában
 Keskeny Farkas Anikó: Messzi táj... Messzi táj...
 Pánti Anna: Márványfátyol
 Németh Nyiba Sándor: Sűg az idő szava
 Szeles György: Találkozás sok év után
 Fehér Flóra: Harasztégetés
 Szabó Ferenc: Színek... Árnyak
 Figula Csaba: Az Idő pallosa
 N. Sebestyén Katalin: Elszáll az idő
 Kanizsa József: A mosolygó nap
 N. Sebestyén Katalin: Körforgás - 1.
 Tilingerné Gerlei Ilona: Kiálts!
 Deák Éva: Árnyék és fény
 Németh Nyiba Sándor: Beszakad a képzelet
 Imre Anna: Nyugalom
 Czibere Anita: Őszi fényben
 Garajszki Istvánné: Őszi levelek
 Pánti Anna: Ablak a fényre
 Váradi Klára: Fény
 Szeles György: Kutak
 Rozványi Dávid: Kávemesék: A szobrász és modellje
 Oszvart Gábor alkotása
 N. Sebestyén Katalin: Emlékek lánccán
 Kanizsa József: Gyertyaláng lobog
 Drotleff Zoltán: Mindenszentek, halottak napja
 Turányi Terézia: Temetői fények a halottak napján
 Orosz Zoltánné: Szerettem volna...
 S. Ferenczi Zsuzsa: Félelem
 N. Sebetsén Katalin: Tűzmadár
 Imre Anna: A vén halász
 Sári Kati: Visszataszító
 N. Sebestyén Katalin: Vizesés
 Imre Anna: Csendélet rózsával
 Szabó Ferenc: A fény
 Monda Margit: Fény és árnyék
 Pánti Anna: Kőből szabadulva...
 Kiss Ferencné Elő Marika: A mi rigónk
 Dr. Török György: Kenyérdagasztás
 Kosztolányi Ági: Őszi hangulat - pontozott technika
 Aradi Manyi munkái: Szeretet négyzetek
 Szűcs Erika Katalin: A kagyló
 Baloghné Domokos Ilona: Szeretet fagy
 Kosztolányi Ági: Ősz színei - pontozott technika
 Zsíros-Bokros Mária: Kalocsai terítő
 Hajdók Zsóka: Lányok, mondjátok meg nekem

1.	Zsíros-Bokros Mária túfestése	
	Váradi Klára: Őszi eső	22.
	Rozványi Dávid: A fekete bőrkabát	23.
	Erdős Sándor: Lekéstem a buszt	24.
	Pánti Anna: Számvetés	
2.	Balogh Zsuzsa: Magyaroknak lenni	
	Gál Mihály alkotása	
	Váradi Klára: Színpompás ősz	25.
	Monda Margit: Őszi kép	
3.	Cserna Ferenc: A zene hatalma	
	Drotleff Zoltán: Vers vagyok...	
	N. Sebestyén Katalin: Őszi tölgyes	
	Turányi Terézia: Szarvasbögés a Mátrában	26.
	Orosz Zoltánné: Elsárgult érzelmek között	27.
4.	Németh Sándor: Emlékezés kedvenc tanáromra	
	Gál Mihály alkotása	28.
	Imre Anna: A gyilkos tó	
	Mártonné T. : Erdélyi kirándulás	29.

IFJÚSÁGI OLDAL

5.	Mandrik Olívia: Őszi fa	
	Tóth Eleonóra: Évszakok	
6.	Müller lányok alkotása: Őszi levelek	30.
	Tóth Nimród: Az erdőben	
	Müller Enikő alkotásai	
	Müller Dóra alkotása	
7.	Müller Kitti alkotása	
	Tóth Eleonóra: Őszi rózsák	31.
	Tóth Benjamin alkotása	
8.	Tóth Nimród: A soklábú	
	Mandrik család alkotása: Őszi táj	32.
9.		

DABASON TÖRTÉNT

	Mitták Ferenc: Gaudeamus Igitur...	33.
--	------------------------------------	-----

10.

VENDÉGSAROK

	Szabó Ferenc	36.
--	--------------	-----

DABIK HÍREK

11.	Lelekem tied a végtelen univerzum	38.
	Legyen a zene mindenkié	40.
	Velünk történt	42.

TUDÁSTÁR

12.	Batuskáné Kiss Katalin: A szó művészete - 1.rész	43.
-----	--	-----

13.

CSILLAGOK NYOMÁBAN

14.	Tamási Áron	46.
-----	-------------	-----

MANSZÁJ GYEREKEKNEK

	Cserna Ferenc: Az égig érő nádszál	
	Orosz Zoltánné rajza	48.
	Figula Csaba találós kérdései gyerekeknek	49.

16.

POÉNKODJUNK

17.	Dr. Török György: Hangközök szűk családja	
18.	Erdős Sándor: Erős Kelemen	51.

KEVEREM-KAVAROM

19.	Gulyás - Szabó Ferenc	
	Őszi Linzerek - Hermann Marika	
	Mandrik Olívia és Mandrikné Ferge Annamária őszi linzerek	52.

Közérdekű

20.	Gyóni Géza: Régi nóta	
	Olvasóink Küldték	53.
	Anyagot gyűjtünk a téli Alkotóba	54.

21.